

Kıbrıs'ta

G Sösyalist GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
NİSAN 2000, Yıl: 5, Sayı: 50

Fiyatı: 200,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

TEK ÜLKE

TEK ADAY

Birleşik Halk Cephesi Tek Çıkış Yoludur

SAYFA 14'DE

EMEKÇİLERİN SEÇİM 2000 PROGRAMI

Kıbrıs'ta Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşıyor.

Herşeyden önce Kıbrıs'ı yönetecek bir kişi olarak Cumhurbaşkanının siyaseti, eğer o Kıbrıs'ın işçi ve yoksul halkına hizmet edecekse nasıl olmalıdır sorusunu ele alalım.

A) KIBRIS'TA İŞÇİDEN YANA SİYASETİN TEMEL TAŞLARI

1- TEK ÜLKE, TEK CUMHURBAŞKANI

Kıbrıs Sorununun temelini milletler arası ilişkilerin nasıl ayarlanması gerektiği sorunu oluşturur. Çok uluslu burjuva ülkelerde kaçınılmaz olarak ortaya çıkan milletler arası çatışmaların nasıl ortadan kaldırılacağı, bu ilişkilerin nasıl olup da milletlerin zararına değil de, yararına bir şekilde düzenleneceği sorunu Kıbrıs'ta siyasetin temel taşı oluşturur.

Dünyanın ekonomik ve siyasi düzeninin emperyalist kapitalist bir düzen olması büyüğün küçüğünü yiyip yutması, güçlünün güçsüzü baskı ve kontrol altına alması siyasetine yol açmaktadır. Bu ekonomik ve siyasi yapı ortadan kaldırılmamış milletlerarası ilişkinin başka türlü bir ayarlanması imkansızdır. Milletler arası ilişkinin dostluk ve karşılıklı dayanışma temelinde oturabilmesi için emperyalist kapitalist sistemin yenilgiye uğratılması ve onun sosyalist sistemle değiştirilmesi tam bir zorunluluk olarak kendini dayatmış durumdadır. Eğer milletler,

zayıf ve güçsüz milletler burjuva ve güçlü milletlerin onları mahveden baskılarından kurtulmak istiyorlarsa el ele vermenin ve böylece de güçlü emperyalist ulusların hakimiyetine bir son vermenin yollarını bulmak zorundadırlar.

Dünya emperyalist sisteminin parçaları konumundaki Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye gibi çok uluslu ülkelerde bu sorun siyasette belirleyici konulardan biri olarak varlığını empoze eder. Kıbrıs'ta ise bu sorun belirleyici sorun halindedir.

Kıbrıs'ın dünya emperyalist sisteminden kopmasının sağlanması dışında Kıbrıs'ın sorunlarına çözüm üretmeye kalkışan tüm siyasetler Kıbrıs işçilerine ve dolayısıyla da Dünya işçilerine katkıda bulunamazlar. Kıbrıs'ın dünya emperyalist sisteminden kopartılması, Dünya emperyalist zincirinin bu halkasının kopartılması Kıbrıs'taki sosyalist ve yurtsever siyasetin ana hattını oluşturur.

Bu görevin çeşitli çok uluslu ülkelerde ve değişik zamanlarda başlanması yolları değişiklikler gösterir. Her derde deva bir formül yoktur. Sonucun dünya emperyalist sistemine en çok zararı en kısa zamanda elde edecek şekilde ayarlanması gerekir. Siyasi strateji buna yönelmelidir.

Bize göre Kıbrıs'ta milletlerarası ilişkileri doğru bir şekilde ayarlamak ve bunu yapabilmek için dünya emperyalist zincirinden kopmak ve böylece dünya emperyalist sistemine en büyük zararı, Dünya proleter hareketine en büyük kazancı sağlamanın yolu Kıbrıs'ın birliğini savunmaktan geçmekte,

Kıbrıs'ta milletlerin birlikte yaşamasını savunmaktan geçmektedir. Ülkenin milli temellerde bölünmesi bugünün Kıbrıs'ında ve bu günün Dünyasında ancak ve ancak Dünya emperyalist sistemine hizmet edecek bir sonuca yol açacaktır.

Tek Ülke-Tek Cumhurbaşkanı sloganımızın ardında bu tespitimiz yatmaktadır. Kuzey'in Cumhurbaşkanı kendisini Güney'in seçmenine de sunmalıdır. Onların oyuna da başvurulmalıdır. Bunu yapacağını üstlenmelidir.

Bu tesbitimiz açıktır ki ülkenin sadece Kuzey'inde değil, aynı zamanda Güney'inde de burjuva hakimiyeti sürdükçe elde edilmesi imkansız bir amaçtır. Bizim bu sloganımızın içeriği ve elde etmek istediği amacı bu nedenle hem AKEL hem de bir zamanların CTP'sinin burjuva hakimiyeti şartlarında korumaya çalıştığı birleşik Kıbrıs sloganından tamamen farklıdır. **Kıbrıs'ın Birliği, Kuzey ve Güney'de Birleşik Cephe Hükümeti** kurulmamış ham hayaldir.

Bu nedenle Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında **Tek Ülke, Tek Cumhurbaşkanı** sloganı yanında **Birleşik Cephe Hükümeti Programı** da popaganda edilmeli ve eldeki imkanlar sadece Kuzey'deki halkımızı ulaşmayı mümkün kılsa da bu yapılmalı, en azından Kuzey'de Kıbrıs'a karşı görev yerine getirilmelidir.

Dolayısıyla **Birleşik Cephe Hükümeti Programımızı** seçim döneminde halkımıza sunmalıyız.

II-BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ PROGRAMI

Bizim **Birleşik Cephe Hükümeti Programımız**, Komünistlerin kendi başlarına iktidara gelerek hayata geçirmek istedikleri **Maksimum Programımızdan** farklı bir programdır. Bu program ülkedeki işçi olmayan sınıf ve dolayısıyla onların partileri ile birlikte iktidara gelmeyi ve birlikte bu programı uygulamayı hedeflemektedir. Bu programda Kıbrıs halkının

(devamı 2 sayfada)

büyük çoğunluğunun yararına olmayan fazla radikal hiçbir madde yoktur. Ayrıca bu programın maddeleri elde edilemedikleri takdirde Kıbrıs sorunun çözülmesi imkansız olan ekonomik ve siyasi taleplerle kısıtlıdır. Bu öneriler bizim açımızdan kurulacak olan **Birleşik Cephe Hükümeti'**ne sunulan taleplerdir. Bu talepleri eğer biz kendimiz hayata geçirecek olsaydık, bunlar taleplerimiz olmazdı. Bunlar bizim hayata geçireceğimiz ekonomik ve siyasi tedbirler olurdu. Halbuki bu maddeler bizim **Birleşik Cephe Hükümeti'**nden talep ettiğimiz tedbirlerdir. Ve, ancak ve ancak bir **Birleşik Cephe Hükümeti'**nin iktidarı üzerinden elde edilebilecek tedbirlerdir. Büyük burjuva ve Kilise-Cami iktidarlarından bu tedbirlerin uygulanmasını ümit etmek bile abesle iştigal etmektir.

Birleşik Cephe Hükümeti Programı'mızın ileri sürdüğü talepler neleri amaçlamaktadır?

1. BAĞIMSIZ KIBRIS

Birinci talebimiz tüm yabancı emperyalist güçlerin küçük bir ülke olan ülkemizden defolup gitmeleridir.

Bu talepte radikal ve aşırı olan ne vardır? Hiçbir şey yoktur. Bu ülkelerin haklarını milli temellerde bölüp, birbirine kırdıran ve bu yollarla o ülkeleri kontrol altına alıp yöneten büyük küçüklü tüm burjuva emperyalist ülkelere karşı her dürüst kişi ve yurtseverin savunması gereken en basit bir evrensel insan hakkıdır. Bu hakkın savunulmasına ve uygulanmasına şu veya bu şekilde karşı çıkanlar en basit bir insanlık hakkını çiğnemeyi görev edinmiş emperyalist barbarlardır.

Malesef bizim ülkenin Güney ve Kuzey'indeki büyük burjuva sınıflar ve Kilise ve Cami çevreleri bu talep için çalışmayı reddetmektedirler. Çünkü onlar tüm varlık ve geleceğini dünya emperyalist sisteminin varlık ve geleceğine bağlamış durumdadırlar. Bir bakınız bunlara; bunlar tüm gelirlerini yabancı güçlerle işbirliğinden elde etmektedirler. Kıbrıs'ta bu böyledir, Yunanistan ve Türkiye'de de bu böyledir.

Bu talebi elde etmenin tek yolu **Birleşik Cephe Hükümeti'**ni kurmaktan geçer.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde bu sloganı ve bu sloganın **Birleşik Cephe Hükümeti** üzerinden elde edilebileceğini ilan etmek tüm yurtsever adayların kaçınılmaz bir görevidir.

2. KIBRIS KIBRISLILARINDIR-BÜYÜK İŞLETMELER VE BANKALAR KARŞILIKSIZ OLARAK DEVLETLEŞTİRİLSİN

3. KIBRIS KIBRISLILARINDIR-BÜYÜK TOPRAK SAHİPLİĞİNE SON VERİLSİN-TÜMÜ KARŞILIKSIZ OLARAK DEVLETLEŞTİRİLSİN. YOKSUL HALKA DAĞITILSIN

Kıbrıs'ın yabancı ve Kıbrıs'a kıyasla çok güçlü burjuva

emperyalist güçlerin baskısı altında inim inim inlediği bugünkü şartlarda bizim büyük burjuva ve toprak sahiplerine karşı çıkan bu sloganı ileri sürmemiz fazla radikal görülebilir. Bizim sağcı yoldaşlarımız "işte en nihayet bunların fazla aşırı giden adamlar olduğunu ispatlayabileceğimiz bir slogan ve talep bulduk" diyebilirler. Ama yanılmaktadırlar.

Birincisi; Malesef bizim ülkenin Güney ve Kuzey'indeki büyük burjuva sınıflar ve Kilise ve Cami çevreleri Kıbrıs'ın emperyalizmden bağımsızlığı için, yani birinci ve belirleyici talebimiz için, Kıbrıs halkının tümünün kurtuluşu için elzem olan bu talep için çalışmayı reddetmektedirler. Çünkü onlar tüm varlık ve geleceğini dünya emperyalist sisteminin varlık ve geleceğine bağlamış durumdadırlar. Bir bakınız bunlara; bunlar tüm gelirlerini yabancı güçlerle işbirliğinden elde etmektedirler. Kıbrıs'ta bu böyledir, Yunanistan ve Türkiye'de de bu böyledir.

İkincisi; Bu sorun bu şekilde ele alınmamış Kıbrıslıların 1960'dan beri ve bilhassa da 1974'den beri karşılaştıkları topraklarına el koyma sorunu hakkaniyetli bir şekilde halledilemez ve yine bir yığın milli düşmanlıklara ve haksızlıklara yol açar. Bir düşününüz ve eski Yugoslavya'ya bir bakınız ve bugünlerde önerilen çözümleri bir inceleyiniz. Yeni göçler, yeni düşmanlıklar, yeni el koymalar. Hem de kimin mallarına; yoksulların. Hem de kimlerin canlarına kıyarak? Yoksulların.

Bizim bu iki talebimiz yerine getirilmemiş Kıbrıs'ta yoksullar zarar görmeye devam edecektir ve milli düşmanlıklar sürüp gidecektir. Bu iki talebimizi de ancak ve ancak **Birleşik Cephe Hükümeti** yerine getirebilir ve bu iki talebi yerine getirerek Kıbrıs'ta milli düşmanlıklara son vermenin gerçek zeminini oluşturabilir.

Bu talepler yerine getirilmemiş Kıbrıs'ta burjuva milli düşmanlıklara son vermek imkansızdır.

4. TÜM MİLLETLEREŞİTTİR

Kıbrıs devlet yapısında milli temelde bölünmeler, Cumhurbaşkanı'nı şu milletin, Cumhurbaşkanı yardımcısını bu milletin seçmesi ve/veya böyle seçilen bu mevkilerin dönüşümlü olması vs. Tümünüyle Kıbrıs'ın zararına bir yaklaşımdır. Hiçbir mevkiye, ister bürokratik ister seçilmiş milli bir kota konulmamalıdır. **Birleşik Cephe** altında **Federasyon** kurulsun bile, sadece merkezi federasyon devletinde değil, güney ve kuzeyin, Rum ve Türk federe devletlerinin kurumlarında bile milli kota/yasaklama olmamalıdır. Merkezi devletin kurumlarında ve seçimlerinde hiçbir fark olamaz. Kuzey ve Güney'deki devlet kurumları için bile bu geçerlidir. Milli eşitlik, ona şu kadar bana bu kadar oyunu değildir. Milli eşitlik gerçek bir eşitlik olmak zorundadır. Tüm milliyetlerin özgürce gelişmesi, daha ileri ve güçlü olan milliyetlerin daha geri ve güçsüz olanların elinden

tutması, yardımcı olması ve hep birlikte ileriye... Milli eşitlik burjuvazinin milletlere empoze ettiği barbarca bir ahlak anlayışı, diğer milletleri hakir gören, kendinden zayıfını ezen bir ahlakla oluşturulamaz. Milletlerde yeni bir ahlakın, onlar arasında işbirliği, kardeşlik ve yardımlaşma ahlakının, tüm milletleri eşit gören bir ahlakın yeşermesi gerekir. Devlet yapıları bunları gözetmek zorundadır. Bunun zemini hazırlamalıdır, burjuva milli düşmanlık ahlakının değil.

Yabancı emperyalist güçler Kıbrıs'tan kovulmadan, büyük işletmeler ve bankalar halkın kontrolüne girmeden, topraklar emekçilere dağıtılmadan Kıbrıs'ta milletler arasında eşitlik imkansızdır. **Bu eşitliğin siyasi mekanizmasının federasyon veya üniter devlet olması kendi başına belirleyici bir unsur değildir. Kıbrıslı Türkler federal bir yapı isterlerse, Birleşik Cephe Hükümeti şartlarında bu kabul edilebilir bir yapılanmadır.**

5. İşçi-emekçi kesimlerin yaşam standartlarını iyileştirmek için alınacak en önemli iki tedbir yukarıdadır. Devletleştirmeler. Bu çerçeveye Kıbrıs'ın bağımsızlığını destekleyen kolonlar (göçmenler) da dahildir.

Bunlarla doğrudan bağıntılı olarak her kese iş, ev, toprak...

6. BİRLEŞİK CEPHE PLATFORMU

1-Kıbrıs Sorununun Üreticileri

1960 Londra Anlaşması "Büyük Güçlerden" biri olan İngiltere'ye, bölgesel güçlerden olan Yunanistan ve Türkiye'ye Kıbrıs üzerinde emperyalist haklar tanımıştır.

Kıbrıs üzerindeki hakimiyetini pekiştirmek isteyen Yunanistan, Temmuz 1974 Dabesi'ni bu haklar sayesinde oluşturduğu konumlara dayanarak düzenledi; Kıbrıs üzerindeki hakimiyetini pekiştirmek isteyen Türkiye, Temmuz - Ağustos 1974 işgali'ni bu haklar sayesinde oluşturduğu konumlara dayanarak düzenledi; İngiltere Kıbrıs üzerindeki hakimiyetini bu anlaşmaya ve Kıbrıslı Rum-Kıbrıslı Türk ve Türkiye-Yunanistan arasındaki anlaşmalara dayanarak sürdürdü.

İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'taki varlık ve etkilerini sürdürebilmelerinin ardında yatan temel etken, Kıbrıs'ın Rum ve Türk hakim sınıflarının dünya emperyalist sisteminin tutarlı birer parçası olmaları ve bu güçlerle Kıbrıs'ın bağımsızlığına, Kıbrıs'ın işçi ve emekçi halkına karşı bir ittifak oluşturmalarından kaynaklanmaktadır.

Kıbrıs Sorununun yaratıcıları ve sürdürücüleri İngiltere, Türkiye, Yunanistan emperyalistleri ve onların Kıbrıslı Rum ve Türk işbirlikçileridir. Bu güçler dışında A.B.D. ve A.B. Kıbrıs'ta etkinlik elde etmek için ellerinden geleni yapmışlardır ve yapmaya devam etmektedirler. İşçilerin Anavatanı Sovyetler Birliği'ni paramparça edip bizim ortak mülkiyetimizi çalıp çırpma meşgul Rusya'nın yöneticisi hırsızlar ve hainler guruğu üçbeş kuruş çıkar için bu işe taraf olmaktadır.

2-Kıbrıs Sorunun Üreticileri ve Çözumsuzlük

Kıbrıs Sorununu yaratan ve bu sorunda taraf olarak kendileri için çıkar elde etmek isteyen tüm bu güçler aynı zamanda Kıbrıs Sorununu "çözmekten" de bahseden güçlerdir.

İnsanlık tarihinin geleceğini değil, ölmüş ve kokuşmuş geçmişini temsil eden bu gerici güçler kendi aralarındaki ilişkileri tamamıyla güç dengelerine dayanarak örgütlerler. Tıpkı balta girmemiş ormanlarda yaşayan hayvanlar gibi. Güçlü güçsüzü yer. Ve bu hayvanlar kendi hayvanlıklarını tüm topluma empoze eder.

Herbirinin kendi rezil çıkarlarını korumak ve geliştirmek istediği, bu amaçlar için her türlü pisliği yapmaya hazır olduğu ve kimin ne elde edeceğinin ancak ve ancak güçler dengesine bağlı olduğu bu hayvanlar aleminde, bu güçlerin üretebileceği çözüm ihtimalleri şunlardan ibarettir:

1. Anlaşmamak; bugünkü ateşkes konumunu, 1974 sonrası oluşturdukları kimsenin üzerinde anlaşmadığı ve kabullenmediği durumu sürdürmek.

2. Anlaşmak; şu veya bu şekilde bir barış anlaşması imzalamak. Bunu üç şekilde yapabilirler. Birincisi, adayı iki "bağımsız devlet" olarak bölmek; ikincisi, Federasyon kurmak ve üçüncüsü, Konfederasyon kurmak. Çözüm türü nasıl olursa olsun, İngiliz emperyalizminin ada üzerindeki varlığına dokunulmayacaktır.

3. Yeniden gerici-emperyalist bir savaş yaparak, tekrar (1) veya (2)inci seçenekler için yeni şartlar yaratmak.

Şu veya bu anlaşma türü ancak ve ancak şu veya bu emperyalist güç ve/veya güçler ittifakının diğerlerine kendi çıkarlarına olan bir çözümü empoze etmesiyle mümkündür. Bu nedenledir ki, bu kadar çok burjuva emperyalist güçlerin, her birinin kendi başlarına ve çeşitli ittifaklar oluşturarak devrede olduğu ve bunlar arasındaki güç dengesinin sürekli değiştiği bu günlerde Kıbrıs'ta bir anlaşmaya varılması çok güçtür.

Bu çeşitli çıkarların uzlaştırılması ile yukarıda değindiğimiz empoze etme olgusu arasında zerre kadar bir fark yoktur. (devamı 3. sayfada)

Ayın İncileri

★ TC Lastik firması Lassa, Kuzey Kıbrıs'taki ana bayiliğini alıp Güney Kıbrıs'taki bir firmaya vermiş.

Bunu duyanların hayrete düşmesi garip değil mi? Burjuvazi'nin "vatan, millet, sakarya" edebiyatı kar için, soygun için kamufraj olmaktadır. "Vatanını seven" Sabancı'ya duyurulur.

★ Denktaş'ın danışmanı Mümtaz Soysal Beyefendi "Türkiye AB dışında kaldığı sürece, Kıbrıs'ta Rumlar kabul etse bile konfederasyon bir çözüm olamaz" dedi. "Teşekkürler" Bay Soysal. Sömürge hukukunun sözcüsü olarak size "teşekkürler". Denktaş'a danışmanlık yaparken aslında Ankara'nın emirlerini taşıyorsunuz.

★ Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde broşür çıkartan CTP, çıkardığı broşürün arkasına Demirel'le Mehmetali Talat'ın el sıkışan samimi pozlarını yansıtan bir resim koydu.

Hükümetçilik yanında, sarayın da ANKARA'dan geçtiğini kavrayan CTP Demirel'i referans gösterdi. Fakat yanlış ata oynadı. Demirelin bileti kesildi. Acaba Bahçeli'ye mi oynamalıydı?

Uzlaşma, bu soruna taraf güçlerin elde etmek istedikleri sonuçların bazılarında geçici olarak vaz geçmelerini gerektirir. Bu da ancak onlara empoze edilebilir.

3- Çözüm: Anti-Emperyalist Cephe Hükümeti

Sadece bu güçler anlaşamayacakları için değil, ama aynı zamanda bunlar arasındaki bir anlaşma Kıbrıs'a bağımsızlık, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkı arasında kardeşçe işbirliğini getirmeyeceği için de, Kıbrıs Sorununun tek çözüm imkanı Anti-Emperyalist Cephe Hükümetinin kurulmasından geçmektedir. Bu hükümetin programı şu minimum talepleri kapsmalı ve kurulacak hükümet bu talepleri yerine getirmelidir.

1. Tüm emperyalist güçlerin Kıbrıs üzerindeki tüm hak ve taleplerinin reddi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı.

2. Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalistlerle işbirliği yapan Kıbrıslı Rum ve Türk tüm büyük burjuvaların mülklerinin karşılıksız devletleştirilmesi.

3. Bütün büyük toprak sahipliğine son verip, bu toprakların devletleştirilmesi ve ihtiyacı olan Kıbrıslı Rum ve Türk tüm halk kesimlerine dağıtılması.

4. Kıbrıslı Türklerin milli eşitlik haklarının gerekirse Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.

5. İşçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için tüm tedbirlerin alınması.

6. Kıbrıs işçi sınıfı saflarında milli-dini ayrımlara dayalı örgütler kurulmasının, işçi sınıfının örgütlerinin milli-dini temellerde bölünmesinin yasaklanması.

Kıbrıs'ın tüm anti-emperyalist, devrimci güçleri, Kıbrıs'ın tüm işçi ve emekçilerine bu taleplerin gerekliliği anlatılmalı ve onlar bu taleplerin kazanılması için harekete geçirilmelidir.

Kıbrıs'ta günün talepleri bunlardır. Kıbrıs'ta günün görevi bu taleplerin propagandasını yapmak, devrimcileri ve işçileri bu talepleri kazanmaları için örgütlemektir. Günün görevi, tüm bu talepleri yerine getirmekle yükümlü anti-emperyalist cephe hükümetini kuracak olan anti-emperyalist cephenin kurulması için canla başla çalışmaktır.

4- Reform Türleri ve Talepler/ Kampanyalar

Anti-emperyalist cephe hükümetinden talep edilenler işçi sınıfı açısından reform talepleridirler. Bu reformlar ancak ve ancak işçi sınıfının devriminin bir yan ürünü olabilirler.

Kıbrıs Sorununun çözümünde, yukarıda bahsi geçen emperyalist güçlerin kendi aralarında anlaşmaları üzerinden varılacak bir çözüm türü, bu reform türü ise, ancak ve ancak Kıbrıs'ın işçi sınıfının devrimci mücadelesinin bir yan ürünü olabilir. Yani ancak ve ancak Kıbrıs'ın işçi sınıfı anti-emperyalist cephe hükümetinin kurulması yönünde devrimci bir mücadele ve burjuvaziden bağımsız devrimci bir güç sergilediği zaman mümkün olur.

A-Savaşa Hayır

Anlaşmaya bu kadar yaklaşıldığının iddia edildiği bugün bile gerek Türk ve Yunan burjuva hükümetleri gerekse Kıbrıs'ın güney ve kuzeyin hükümetleri hummalı bir şekilde silahlanmaya devam etmekte, sınırlarda her türlü fırsattan yararlanarak savaş olasılığını sürekli gündemde tutmaktadırlar.

Bu somut savaş ihtimalini önlemek, geçici de olsa barışı zorlamak ancak ve ancak mevcut ateşkes şartlarının son bulmasıyla, İngiltere, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıslı Rum ve Türk yöneticilerin şu veya bu içerikli bir anlaşmaya varmalarıyla mümkündür.

Biz yukarıda ve daha önce değindiğimiz

tüm burjuva güçleri, hazırlamakta oldukları ve Kıbrıslı Rum ve Türk işçi ve emekçilerin katliamına yol açacak olan bir savaştan vaz geçmeye ve kendi çıkar çatışmalarını barışçıl, diplomatik yollardan ve barışçıl, diplomatik araçlarla çözmeye, yani şöyle veya böyle anlaşmaya çağırıyoruz.

Onlardan savaş etmemelerini, anlaşmalarını talep ediyoruz.

Kıbrıs Sorununa müdahil tüm güçlere, kurumlara ve yöneticilere bu talebimizi iletelim.

Savaş çıkarmayınız. Savaşı zorlamayınız. O insanlık ve Kıbrıs düşmanı çıkarlarınızı şu veya bu şekilde uzlaştırıp ateşkes durumuna bir son veriniz. Anlaşma yapınız.

Kıbrıs'ın tüm yurtsever ve demokrat örgüt ve kişilerini bu talebi acilen kazanmak için iş başına çağırıyoruz.

Barış isteğimizi, ateşkes haline son verilmesi isteğimizi, anlaşma isteğimizi dünyada ve Kıbrıs'taki gerekli tüm kurum ve yöneticilere iletelim. İsteklerimiz acilen yerine getirilmezse sokak gösterileri düzenlemek için hazırlıklarımıza başlayalım. Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'deki işçiler ve tüm anti-emperyalist kuruluş ve kişilerle birlikte hareket edelim.

Kayıtsız gartsız barış; hemen şimdi.

Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçileri, Kıbrıs'ın Rum ve Türk çilekeş halkı, Türkiye'li, Yunanistan'lı ve İngiliz göçmen kardeşler bizlerin öleceği böyle bir savaşa karşı sokaklara dökülme günüdür. Yarın çok geç olabilir. Barış, barış, ve yine barış için sokakları dolduralım. Kendi rezil çıkarları için savaş hazırlığı yapmakta olan tüm burjuva güçlere savaşa izin vermiyeceğimizi ispatlayalım.

Haydi hep birlikte: barış için sokaklara.

B- Sınırsız Ziyaret Hakkı (dolaşım özgürlüğü)

Her ne kadar, Güney'in ve Kuzey'in savaş kışkırtıcı burjuva yöneticileri Kıbrıs Sorununun çözümü konusunda bencil çıkarlarını bir türlü uzlaştırmaya başlamakta ve savaş hazırlıkları yapmakta iseler de, şu aşağıdaki talebimizi Kıbrıs Sorununun çözümünü konusunda anlaşma yapmadan da yerine getirebilirler.

Bizler 1974'de göçe zorlandık. Ailelerimizin mezarları Kuzey'de veya Güney'de kaldı. Doğup büyüdüğümüz yerler Kuzey'de veya Güney'de kaldı. Pek çok Kıbrıslı Rum/Türk arkadaşlarımız Kuzey'de veya Güney'de kaldı.

TMT'nin kurucularından ve üyelerinden Denktaş annesinin mezarını Kuzey'e getirtmesini biliyor. EOKA'nın kurucularından ve üyelerinden Klerides, Denktaş'ın bu isteğini insan hakları adına yerine getiriyor. Kendi yaptıkları insanlık dışı suçları ortaya çıkmasını diye sürüncemede bıraktıkları kayıplar konusunda bile Denktaş ve Klerides Montrö'de insan hakları adına anlaşabiliyorlar.

O halde bizim sınırsız ziyaret hakkı talebimizi de yerine getirebilirler. Ailelerimizin ve yakınlarımızın mezarlarını ziyaret etmek, ailelerimizin ve kendimizin doğup büyüdüğü yerleri tekrar tekrar görebilmek, sınırın öbür tarafında sıkışmış kalmış Rum/Türk dostlarımızı görebilmek, onlarla kucaklaşabilmek için sınırsız ziyaret hakkı talep ediyoruz.

Türkiye, Yunanistan ve İngiltere hükümetlerini, Kıbrıs'ın Rum ve Türk yöneticilerini ve Birleşmiş Milletler'i bu talebimizi, soruna taraf "hükümetlerin" birbirlerini tanımak veya reddetmek gibi, Kıbrıs Sorununun çözümü için gerekli gördükleri hiçbir hukuki ve diplomatik kısıtlamayı devreye sokmadan derhal ve hiçbir gecikmeye mahal vermeden Denktaş'ın annesinin mezarını naklederken kullandıkları yöntemleri kullanarak yerine

getirmeye çağırıyoruz.

Kıbrıs'ın tüm yurtsever ve demokrat örgüt ve kişilerini bu talebi acilen kazanmak için iş başına çağırıyoruz. Bu isteklerimizi gerekli tüm kurum ve yöneticilere iletelim. İsteklerimiz acilen yerine getirilmezse sokak gösterileri düzenlemek için hazırlıklarımıza başlayalım. Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'deki işçiler ve tüm anti-emperyalist kuruluş ve kişilerle birlikte hareket edelim.

Kısıtsız ziyaret hakkı: hemen, şimdi.

C- İşçi Sınıfının Birliği

Kıbrıs işçi sınıfının bugünkü mevcut şartlardaki çıkarları Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve bütünlüğünü savunmaktan ve sağlamaktan geçer. Kıbrıs işçi sınıfının çıkarlarının savunulması Kıbrıs'ın ve Kıbrıs işçi sınıfının milli ve dini temellerde bölünmesine son vermektir.

1950'lerde, Kıbrıs işçi sınıfının milliyet temelinde bölünmesi önlenemedi. Kıbrıs'ın gerici güçler tarafından milli temellerde bölünmesinin önlenememesinin ardında yatan esas ve belirleyici etken de işte budur.

Kıbrıs'ın bütünlüğünün ve bağımsızlığının sağlanması, ancak ve ancak Kıbrıs'ın işçi sınıfı örgütlerinin milli temeldeki bölünmüşlüğüne son vermektir, bir tek Kıbrıs, bir tek işçi sınıfı ilkesi temelinde, milli temellerde örgütlenmeyi reddeden, Kıbrıs çapında birleşik örgütler yaratmaktan geçer.

Kıbrıs'taki tüm işçi sınıfı parti ve sendikalarını birleşik parti ve sendikalar kurmaya çağırıyoruz.

Bu çağrıya uygun hareket etmeyenlerin işçi sınıfı saflarında burjuva milliyetçiliğini yaydıkları ve dolayısıyla da Kıbrıs'ın milli temellerde bölünmüşlüğüne karşı savaşı reddedikleri açıktır. Bu çağrıyı reddedenler sosyalizm adına konuştukları oranda bunların sosyal şövenler oldukları da açıktır.

Kıbrıs'ta işçi sınıfının milli temeldeki bölünmüşlüğüne son.

Bu çerçevede, Kıbrıs'taki tüm işçi sendikaları işçilerin iş koşullarının, iş kanunlarının ve ücretlerin tüm Kıbrıs çapında eşitlenmesi için iş başı yapmaya çağırıyoruz. Bu kampanya, Kıbrıslı Türk işçilere kıyasla daha iyi konumlarda duran Kıbrıs'lı Rum işçilerin konumlarını zayıflatmak sonucuna yol açmamalıdır. Kıbrıslı Rum işçilerin konumu hiç de sanıldığı kadar iyi, hele hele mükemmel değildir. Yukarıda bahsi edilen kampanya Kıbrıslı Rum işçilerin durumlarını iyileştirme kampanyasını durduracak değil, onların konumlarını iyileştirmek kampanyası ile birlikte yürütülmek zorundadır.

Tüm Kıbrıs'ta eşit işe, eşit ücret!

Tüm Kıbrıs'ta aynı iş yasaları!

Tüm Kıbrıs'ta aynı iş koşulları! Ayrıca, işçi sendikaları ve partileri dışındaki tüm sendikalar, gençlik örgütlerini ve tüm demokratik, yurtsever örgütleri yukarıdaki tek Kıbrıs, tek örgüt prensibine uygun olarak hareket etmeye ve böylece şövenizme ve Kıbrıs'ın milli temellerde bölünmüşlüğüne darbe üstüne darbe vurmaya çağırıyoruz.

Bu meyanda, Londra'daki tüm Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk demokrat ve yurtsever örgütleri, bu milli bölünmüşlüğü son vermeye çağırıyoruz.

D- Eğitimde Şövenizme Son

Londra'da da burjuva şövenizmini yaymak isteyenler genç beyinleri hedef alıyorlar.

Londra'daki Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk çocuklar ve gençler Rumca ve Türkçe öğrenirken "anavatanların" burjuva şövenist ideolojileri ile yetiştiriliyorlar.

Londra'daki Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk tüm yurtsever demokratik güçleri bu duruma karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Bu mücadelede atılması gereken ilk adımın, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk çocukların Rumca ve Türkçe öğrendikleri tüm okullarda "anavatan" burjuva şövenizmi yapan tüm ders ve faaliyetlere bir son

verilmesinin sağlanması olduğu görüşündeyiz.

İkinci adımın da, bu okulların aynı çatı altında ve aynı zamanlarda faaliyet yürüterek Kıbrıslı Rum ve Türk çocukların bir araya getirmelerinin sağlanması olduğu görüşündeyiz.

Londra'daki tüm Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk yurtsever demokratik örgütleri bu talepleri kazanmak için iş başı yapmaya çağırıyoruz. Onların, bu talepleri yerel belediyelere ve Milli Öğretmenler Sendikası'nın yerel şubelerine taşımalarını öneriyoruz.

III- DOĞRUDAN DEMOKRASİ

Bu günün Kıbrıs'ında bir kişi Cumhurbaşkanı seçilip o seçimlerin üstüne oturmayacağını, kendisini Güneydeki seçmenlere de sunmanın yanında, tüm seçmenlere sürekli olarak kendisini işten alma hakkı ve imkanını yaratacağını, uygulanmasını önerdiği siyasetleri tüm seçmenlerin değerlendirmesine ve referandumuna sunacağını ve bunu sürekli kılacağını ilan etmeli. Yani Cumhurbaşkanlığını ve hükümet olmayı, neyi kimin yapacağı olayını ve nelerin yapılacağı olayını tüm Kıbrıslıların sürekli bir şekilde ele alacağı, kendi kendilerini yönetecekleri bir hükümet tarzını devreye sokacağını ilan etmeli.

Bu sistem o kadar yeni bir sistem değildir. Antik çağda Atinalılar ve tüm diğer Yunan şehir devletleri tarafından kullanılırdı. O dönemde doğrudan demokraside oy hakkı olanlar sadece o şehir sitesinin vatandaşı olarak kabul edilenlerdi. Kölelerin oy hakkı, hiçbir hakkı-yaşam hakkı bile- yoktu. Bu sistem toplumun gelişmesinin talebi olarak yönetimi güçlendirdi. Vatandaşın tüm hakları yavaş yavaş ve bazen diktatörlükler kurularak hızla eritildi. Bu köle sahiplerinin güç kazanmalarına paralel bir gelişmeydi. Günümüzde ise toplumun gelişme yönü bunun tersi yönde işlemektedir. Köleliğe izin yoktur. Tüm üretim araçları ortak mülkiyet olarak ele alınmazsa işe yaramak yerine başa bela olmaktadır. Ortak mülkiyetten kölecilğe doğru değil, özel mülkeyetten ortak mülkiyete doğru ilerlemek zorludur. Yönetimin vatandaşların haklarına el koyması değil, vatandaşın üretimin otomasyonu üzerinden üretime az zaman harcayarak kültürünü geliştirmesi, yani yönetime doğrudan katılması imkanı artmakta ve zorunluluk haline gelmektedir. Doğrudan demokrasi böyle bir yönetim tarzı olacaktır.

Doğrudan demokrasi de öyle aşırı bir slogan filan değildir. Her ne kadar büroksiye çok düşman olduğunu ilan eden Troçkistlerden tutunuz, demokrasiyi çok sevdiğini iddia eden Amerikalı ve Avrupalı burjuvalar bu yönetim sistemini kabul etmeselerde, tüm demokratların ve bürokrasi düşmanlarının, bu yönetim tarzını savunmaları bir zorunluluktur.

Demokrasi mi? Tabii, hemen şimdi. Öyle ıvır zıvır bir demokrasi değil. Sapına kadar demokrasi. Doğrudan demokrasi. Kimmiş demokrat, kimmiş diktatör herkes görsün. Biz vatandaşa doğrudan demokrasi vereceğiz. Bu sadece işçilerin savunmak zorunda olduğu bir slogan değildir. Demokrasiyi çok sevdiğini söyleyen küçük burjuva sınıfların partileri de bu sloganı savunmalıdır. Ülkenin çoğunluğunu oluşturan küçük burjuva yığınlar bu sloganı savunacaktır, çünkü bu imkanı iktidarı onlara verecektir. O zaman haydi hep birlikte doğrudan demokrasiyle yönetilen bir devlet kurmaya.

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK HALK CEPHESİ!

TÜM EMPERYALİST ÜS VE ORDULAR KIBRIS'TAN DIŞARI!

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS!

Cumhurbaşkanı Adayları'nın Seçim Stratejileri Üzerine

2000 yılı Cumhurbaşkanlığı seçimleri sürecinde 8 adayın siyasi duruşları, "Kıbrıs sorunu" hakkında ortaya koydukları temel noktaları sırasıyla ele alalım.

1-) Sn. Denktaş : Rauf Denktaş seçim stratejisinin merkezine "ben olmazsam dünya ve Rumlar sizleri yutar" mesajını koymuştur. Gerek söylemlerinde, gerekse propaganda reklamlarında bilinen şoven, militarist profilini çizmiştir. "Anavatan" avukatlığıyla kendi halkının çıkarlarını hiçe sayan Denktaş, diğer adaylara da çatarak "davaya" ihanet içinde olduklarını vurgulamaktadır.

Bu seçimlerde ciddi anlamda sıkıntıda olan Denktaş, TC'nin açık saldırgan desteğini talep etmektedir. TC'nin Kıbrıs Türklerine karşı kullandığı Denktaş'a destek vermemesi zaten mümkün değildi. Nitekim TC Devlet erkanı, TC basını, Kıbrıs'ta TC elçilik yetkilileri, askeri güçler açık desteklerini devreye koydular. İlhakçı, işbirlikçi Denktaş bu seçimlerde "barışçı" da olabilmektedir. Halkın barış arzularını suistimal eden Denktaş'ın bu tavrı tam bir "iki yüzlülük" değil mi?

2-) Sn. Eroğlu: Derviş Eroğlu içte paylaşım kavgasından Denktaş'la kavgasına içindedir. Bu sömürme kavgası Eroğlu tarafından "Denktaş'a kafa tutan adam" profiline dönüştürülmeye çalışılmaktadır. "Davayı halk iradesi çözer" sloganıyla "ikiyüzlü siyaset anlayışını" ortaya koyan Eroğlu nerdeyse kahraman ilan edilecek. Oysa işin gerçeği Eroğlu, Denktaş'ın görevlerine taliptir. Bu görevlere Eroğlu pek de yabancı değildir. Denktaş'la birlikte on yıllardır sömürge siyasetinin Kıbrıs'ta sürmesine çanak tutmamış mı? Denktaş bu halkı köleleştirmek için yeminli olarak çaba sarfederken, çırağı Eroğlu da onun yolundadır. İkinci turda Denktaş'la yarışacağını ve demokrasi mücadelesi vereceğini söyleyen Eroğlu aslında sol seçmene göz kırpmaktadır. Eroğlu'nun demokrasiye, insan haklarına, örgütlü mücadeleye, emeğe nasıl baktığını bilen ve yaşayan emekçiler bu sahte kahramanlığa kanmayacaklardır. Şövenist, gerici, militarist Eroğlu'nun bu halka vereceği hiç bir olumlu icraat olamaz. Denktaş'a olan kavgasından yararlanmak başka, onu "kahraman" görmek başka.

3-) Sn. Akıncı: Mustafa Akıncı da "dürüstlük, erdem, yarışan fikirler" söylemleriyle kampanyasını yürütmeye çalışmaktadır. Partisi içindeki çalkantılar, koalisyondaki rolleri, anavatançı tavrı Akıncı'nın ve partisinin oylarını dibe vurdurmuştur. Ülkemizin sömürge ve militarist anlayışla TC yetkilileri tarafından yönetildiğini görmezden gelen Akıncı "daha fazla demokrasi" vadetmektedir. Söylemlerinde anavatanının çıkarlarını gözetmediğini vurgulamaktan geri kalmayan Akıncı "Çözümün sonra AB" demektir. AB aşığı olan Akıncı "hangi çözümün sonra"nın cevabını vermemektedir. Mümtaz Soysal'ın saldırgan tehditvari açıklamalarını da mı duymadı? Sn. Akıncı Denktaş sonrası dönemde "halef" olma rolüne soyunmaktadır. Bu rol birçok TKP'li emekçi unsurun tepkisine yol açmaktadır. Akıncı'nın bu seçimlerde bir varlık göstermesi mümkün olmayacaktır.

4-) Sn. Talat: Mehmetali Talat, TKP'nin hükümette yıpranışından ve AB'nin TC'yi aday üye yapmasından etkilenerek söylemlerini "Kıbrıs, Türkiye ve AB" üzerine inşa etti. Ülke'nin on yıllardır yaşadığı sömürge yönetimi koşullarını gözardı eden, yüzeysel konularla propaganda yapan Talat partisinin oyunu artırma çabasıdır.

"Çözüm ve geleceğe merhaba" sloganıyla propagandasını sürdüren Talat, çözümün ve gelecekte söz ederken Türkiye'nin Kuzey'deki varlığı ve hükmetme anlayışını sorgulamaktan uzaktır. Sn. Talat daha da ileriye giderek Türkiye'nin politikalarının bekçisi olma tavrını ispatlayabilme gayretini sürdürmektedir. Nitekim seçim broşürlerinin birisinde Sn. Talat Demirel'le el sıkışan fotoğrafını koymakta yarar ummuştur. Bu resim ve bu tavır kısa sürede gerek partisi içinde ve gerekse partisi dışındaki yurtseverlerce acımasız eleştirildi ve sorgulandı. Bu noktada Sn. Talat bu tavrı sergileme ihtiyacını neden hissetti?

Sebepler ne olursa olsun ülkemizin geçmişinde ve bugününde başrol oynayan Türkiye'nin politikalarına karşı somut tavır almayan aday soldan oy alamaz. TV, programlarında "beni perdenin önü ilgilendirir" diyerek asker, elçi ve diğer güçleri gözardı eden Talat konunun özünden kaçtığını göstermektedir. Üstelik bu ülkede başbakan yardımcılığı yapmış bir Talat...

5-) Arif Hoca: Arif Hasan Tahsin YBH adayı olarak bu seçimlere girmiştir. Fakat YBH'nin bilinen bazı görüşlerine karşılık Arif Hoca kendi görüşlerini öne çıkarmaktadır. Bu yaklaşım zor olsa da Arif Hoca zorlanarak bazı temel siyasi tezlerini halkın gündemine sokmuştur. YBH'nin "mutlaka AB" görüşünün önüne Arif Hoca "herşeyden önemlisi Kıbrıs Türk Halkı'nın kendi geleceği konusunda kendisinin karar vermesidir" diyor. Bu yaklaşım ciddi bir farkı ortaya koyar. TV programlarında ülkenin son 45 yılını irdeleyen Hoca, emperyalizmin (İngiliz ve ABD) ve Türkiye ve Yunanistan'ın kendi çıkarları için adayı kan gölüne çevirdiğini vurgulamaktadır. Hoca, Denktaş'ın yürüttüğü cumhurbaşkanı rolüne kesinlikle talip olduğunu vurgulayarak "asolan halkın ve ülkenin bağımsızlığı için aday olmaktadır" diyor. Denktaş'ın rolüne Eroğlu, Talat ve Akıncı'nın talip olmasını eleştiriyor. Bu eleştirisini sürdürürken anti emperyalist bir karakter çizen Hoca, Türkiye'nin 1974 sonrası adada izlediği politikalar sonucu ortaya çıkan durumu "esir kampın" a benzeterek "esir kampı yaşamına son" diyor. Arif Hoca'nın yürekli, tutarlı politikaları sonucu YBH'nin oylarının bir hayli artacağı gözlemlenmektedir. YBH bu oy artışı mevcut koşullarda "yasal muhataplık yolu" olarak değerlendirirse yazık eder. İşin gerçeği bu oy artışı halkın bu rejime ve rejimi ayakta tutanlara karşı kararlı bir tavır olduğunu anlamaktan geçer.

6-) Sn. Afşaroğlu: Turgut Afşaroğlu bağımsız cumhurbaşkanı adayı olarak seçimlere katıldı. Denktaş'ın 45 yıllık saltanatının ülkemize getirdiği tahribatı devamlı propagandalarında kullandı. "10 Aralık Helsinki süresinden sonra yeni bir Milad ortaya çıktı" söylemiyle Türkiye'nin AB adaylığı sürecinin Kıbrıs'a olumlu yansıtacağını ve Denktaş politikalarının iflas ettiğini vurgulamaktadır. Özellikle TV'lerde etkili bir propaganda yürüten Afşaroğlu solun "düzen partilerinin" elinden kurtulması gerektiğinin altını çizmektedir. Denktaş'ın TV programlarına diğer adaylar ile birlikte çıkmamasını tutarlı bir tavrıyla protesto etmiştir. Turgut Afşaroğlu'nun söylemlerinde halk muhalefetine somut olarak tabandan örgütlenmesi projesi konusunda daha açık politikalar ortaya koyması gerekir.

7-) Sn. Levent: Şener Levent Avrupa Gazetesi sahibi ve başyazarı olarak, uzun süreden beri Denktaş ve yaratılan sisteme karşı mücadele etmektedir. Bu seçimlerde "Denktaş'ın Gitmesi" tazini işlemektedir. İkinci önemli yaklaşımı ise ülkemizde hükümet edenlerin perdenin önündeki kuklalar olduğunu, asolanın perdenin gerisindeki olduğunu vurgulamasıdır. Bu yaklaşımıyla ülkeyi aslında "Milli Kordinasyon Kurulu" denilen anayasa dışı varolan kurulun (Elçi, Komutan, Denktaş, Eroğlu) hemen lağvedilmesini talep etmektedir. Turgut Afşaroğlu ile birlikte yürüttüğü mücadelede "İkinci turda Eroğluna destek" yaklaşımı kitlelerce benimsenmemiştir.

8-) Sn. Kaymak: Ayhan Kaymak eski toplum lideri Faiz Kaymak'ın oğlu olarak daha önce de aday olmuştu. Seçimlere "Yeni bir vizyon ve liberal politikalar" sloganıyla katılmaktadır. TV programları hariç pek kitlelere ulaşamamaktadır. Sürekli ABD ve batının liberal politikalarını örnek gösteren ve öven Ayhan Kaymak bu seçimlerde pek etkili olamayacak.

BUSEÇİMLERDE ORTAYA ÇIKAN OLGULAR

1- Denktaş I. Turdan kazanıp politikalarının ve makamının gücünü perçinlemek istiyor.

2- Eroğlu II. Tura yüzde 30'ların üzerinde oy alarak kalmak istiyor. Yüzde 20'lerdeki bir UBP oyu, parti içinde Eroğlu'nun liderliğini sorgulatacağı.

3- Yüzde 10'un altına düşmesi sürpriz olmayacak Akıncı ise oylarını yüzde 10'un üstünde tutmaya çalışıyor. Anavatançı söylemlerle ayakta durmaya çalışıyor.

4- Oyunu bir miktar artırma gayreti içinde olan Talat ise "İkinci tura Denktaş'la ben kalacağım" mesajını vererek güçlü görünmeye çalışmaktadır. Asıl amaç TKP'yi geçebilmek. Bir de YBH'nin oy artışı durdurabilmek.

5- Oy artırmayı kesin olan parti YBH'dir. Fakat işin gerçeği bu oylar Arif Hoca siyasetindendir. O nedenle YBH'ın artacak oyları YBH'ı güçlü göstermekten öte Arif Hoca'nın "Sömürge politikasına hayır" siyasetine verilmiş olacaktır.

6- Turgut Afşaroğlu ve Şener Levent bu kampanyanın

Uzun yağmur günleri geldi.

*Yağmur yorulmak nedir bilmiyordu,
Gökyüzü ıslaktı.*

Yağmur beni dinledi,

Kadınlığımı seslendi.

Güzel sözcüğünü çağrıştıran ilk yanıt kadındır. Sanatta ana temanın, kadını çağrıştırmış gibi.

Kadınlar, güzel sanata da yalnızca güzelliği temsil ettikleri için değil, düşüncelerle oluşan bir imge olarak da işlenebilir. Günahkar, çekici, gizemli, ulaşılamayan, yüceltilen varlıklar olarak sunulabilir.

Kadın kimliğinin duygusalılığı, med-ezirlili, sevecenliği, anaçlığı, kıskançlığı yazarlara, ozanlara kaynakça olmuştur.

Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni Narin Ağabatkan branşında, kadına bakış açısına şöyle değiniyor: "Türk edebiyatında, aşk temasına bağlı olarak kadın, geçmişten günümüze kadar yer edinmiştir. Çoğunlukla güzellik unsuru olarak işlenen kadın son dönem edebiyatında gerçekçi bir bakış açısı içerisinde her yönüyle ele alınmıştır. Bu konu, sinema ve görsel sanatlarda da işlenmiştir. Doğasıyla bir estetik harikası olan kadın, yüzyıllar boyunca sanatın her alanına konu olmuş ve bence hiç bir zamanda gündem dışı kalmayacaktır."

Kadın sanatın üretiminde hep var olmuştur, olacaktır. Toplumda aşağılanan kadın, sanatta ise idealize olmuştur.

"Müzik dünyasında ünlü bestecilerin eserlerini ve hayat hikayelerini irdelersek işledikleri temalar, ruh durumları ve etkilendikleri bir takım olaylardan ilham alarak meydana gelmiştir. Bir kadından ilham alınarak veya ona ithaf edilen eserlerden; Beethoven'ın Ay Işığı sonatı, Mozart'ın iki flüt konçertosu, aryları, fiedler, kuartedler ve sonatları sıralayabiliriz" diyor müzik öğretmeni, müzikle kadını bağdaştırırken.

Erkek, cinsi erkek olan insanı bir varlıktır. Kadın aynı biçimde cinselliğini kabul etmiş insanı bir varlık olduğu an, erkeğe eşit eksiksiz bir birey olabilir. Kadınligından vazgeçmek, insanligından vazgeçmek demektir.

Tarih öğretmeni, Tahir Gökçebel ise kadının yolculuğuna şöyle bakıyor.

"İnsanlık fiziksel üstünlükten, psiko sosyal, kültürel, entelektüel gelişim sürecine doğru yol almıştır. Kadının yolculuğu da bu bağlamda ele alınmalı.

Bu sistemin içinde fiziksel üstünlüğe sahip erkeğin, sistemin getirisi olarak kadının önünde yer alması bir gerçekliktir. Bilindiği gibi üst yapılar (din, sanat v.b) genellikle sistemlerin lehine çalışır, sistemi perçinler. Özellikle dinin gelişimi (tek tanrılı dinlere doğru) güçlü olanı koruyan, kadını metalaştıran, erkeğin kölesi yapan bir yönde olmuştur. Değişik zamanlarda şekil değiştirerek devam eden bu yolculuk zaman zaman haklı başkaldırılarla karşılaşsa bile, yine de hep ilerlemeyle devam etmiştir. Güçlünün zayıf üzerindeki hakimiyeti yön değiştirse bile (ekonomik, siyasal vb.) hep aynı kompozisyonun devamıdır aslında.

Sonuç: Kadının Kurtuluşu "İNSANIN" zincirlerinden kurtuluşudur aslında. Bu kavgada sistemin içinde haklı ile haksız, güçlü ile zayıf vardır. İster kadın, ister erkek olsun kurtuluş birliktedir ve sistemdedir. Tabulaşmış kültürel birikim kadının aleyhine gelişmiş olsa da kurtuluş birliktedir. Çünkü ezenle ezilen kavgası genellemesi içinde kadınla erkek kavgası daha küçük boyuttadır.

Kadınca, insanca yaşamak adına, İŞİĞİ KAPAT VE AYIÇERIAL.

Fügen ECER

canlı, sorgulayıcı ve içerikli geçmesine ciddi katkı koymuşlardır. Halkımıza birçok şeyin "tabu" olmadığını hatırlatmışlardır. Seçim sonrası bu mücadelenin kalıcılığı için yöntem, program ve özveri göstermeleri gerekir.

TÜRKİYE'DE EMERİN PARTİSİ

2. GENEL KONGRESİ YAPILDI

Türkiye'deki Emek Partisi II. Genel Kongresini 5 Mart'ta Ankara'da yaptı. Kongrede toplumsal mücadelede öne çıkan her kesimden temsilciler yaptıkları konuşmalarda birlik ve mücadele çağrılarını yaptılar.

Kongreye İsviçre, Fransa, Almanya, İngiltere, Arnavutluk, Rusya, Yunanistan ve KKTC'den yabancı delegasyonlar katıldı. Yabancı delegasyonlar adına KKTC'den katılan KTÖS Başkanı Mehmet Süleymanoğlu yaptığı konuşmada, kongrede edindiği izlenimleri ülkesine götüreceğini ve bu güçle mücadele edeceklerini ifade etti. Kıbrıs'ın ABD'nin emperyalist planlarının bir parçası olarak bölünmüş olarak yaşatılmak istendiğini dile getiren Süleymanoğlu "Bizler emeğin onurlu mücadelesinin savaşını veriyoruz, bu savaşta Türkiye'den bizimle birlikte olmalarını istiyoruz" dedi. Ayrıca ülkemizden Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi ve Ekim Kültür Sanat Üretim Merkezi adına gönderilen mesajlar da okundu.

Kongre'de yeniden başkan seçilen Levent TÜZEL'in konuşması coşkuyla dinlendi.

Binlerce kişinin katıldığı kongrede Türkiye'nin bir çok ilinden gelen mücadeleci insanlar, "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm, Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Tekellerin Avrupa'sına Karşı Enternasyonal Mücadele, IMF Türkiye'den Elini Çek, Savaşsız Sömürsüz Bir Dünya İçin Sosyalizm, Özelleştirmeye Uluslararası Tahkime Ve Mezarda Emekliliğe Hayır, Özgür Basın Bağımsız Yargı, Fabrikalar Kalemiz Emek'in İktidarı Hedefimiz" gibi sloganlar atıldılar.

Yaklaşık 11 saat süren kongrede işçiler, köylüler, aydınlar ve sanatçılar toplumun her kesiminden insanlar konuşmalarında, emperyalizmin dayattığı açlığa, yoksulluğa ve yozlaşmışlığa karşı mücadele edeceklerini haykırdılar.

EMEP 2. Kongresi'ne KSG Mesaj Gönderdi

5 Mart 2000

Emek Partisi II. Olağan Kongresi, Genel Kurul Divan Başkanlığı'na;

İnsanlığın yüzyıllar boyu biriktirdiği değerlerin tersyüz edildiği, talanın adının özelleştirme, tahkim olarak değiştirilip dünya halklarına yutturulmaya çalışıldığı günümüzde emperyalist tekeller dünyayı parsellemeye devam ediyor.

Her şeyin daha güzel olacağı iddia edilen, "Yeni Dünya Düzeni" denen bu dönemde halklar Afrika'da barbarlık ve açlıktan; Avrupa'nın ortasında savaş ve katliamlardan; kıracakı dünyanın dört bir yanında vahşet ve barbarlık içinde kıvranı hale getirilmiştir.

Bu koşullar altında dünya işçi ve emekçi kitlelerinin tek güvencesi vardır; örgütlenmek, sadece tek tek ülkelerde değil, dünya çapında dayanışma içinde mücadele saflarını sıkılaştırmak.

Bu dayanışma ve enternasyonal işbirliğinin en çok elzem olduğu ülkelerden biri de Kıbrıs'tır.

Kıbrıs, gerek dıştan, gerekse içten emperyalist çıkar çevrelerince öylesine kuşatılmıştır ki, özellikle Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi sınıfı ve emekçilerinin Kıbrıs işçi ve emekçileri ile aktif dayanışma ve sıkı işbirliği sağlanmadan mücadelenin başarıya ulaşması mümkün değildir.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK tüm Türkiye, Yunanistan ve İngiltere emekçi örgütlerine Anti-emperyalist, Bağımsız ve Birleşik Kıbrıs'ı yaratma mücadelemize katkı koymaya çağırıyor.

II. Olağan Genel Kurulu'na uzun Türkiye ve dünya işçi sınıfı hareketine ivme katacağına inanır, dayanışmamızı bir kez daha vurguluyoruz.

Yaşasın Türkiye İşçi Sınıfının Kitlesele Örgütü EMERİN PARTİSİ!

Yaşasın Emekçilerin Anti-emperyalist Birleşik Cephesi!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

Yaşasın Sosyalizm!

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK
Yazı Kurulu

EMEP'in SORUMLULUĞU

Biz, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin emekten yana, devrimci, enternasyonalist örgütlerinin Kıbrıs'a ve onun işçi ve emekçilerine karşı sorumlulukları olduğu inancındayız.

Bu, bildiğimiz, klasik enternasyonal dayanışmanın boyutlarını oldukça aşan bir ilişki, işbirliği ve dayanışmayı gerektiren bir sorumluluktur.

Her üç ülke burjuvalarının Kıbrıs sorununun getirildiği

bu noktada, halkın uğradığı katliam ve vahşette, bölünmüşlüğünde emperyalist emel ve uygulamalarının büyük rolü olduğu düşünüldüğünde, aynı ülkelerin emek güçlerinin sorumluluğu da kavranacaktır.

EMEP 2. Genel Kongresi'nde bu sorumluluk ruhunu tam anlamıyla bulamamak, EMEP'in Kıbrıs'a dönük somut bir yaklaşımının yokluğunu gözlemlemek bizleri üzmektedir.

Bu eksikliğin önümüzdeki dönemde giderilip aramızdaki ilişkinin istenen düzeye çıkarılacağına inanıyoruz.

KTÖS Genel Başkanı M. Süleymanoğlu: TEK ÇIKIŞ ORTAK MÜCADELE

Yeniçağ gazetesinin, Haravgi gazetesi ile yazı alış-veriş çerçevesinde 8 Nisan 2000 tarihinde her iki gazetede de yayınlanan yazıyı aynen aktarıyoruz.

Kıbrıslı Rum Emekçilere ve Halkına hitabetme şansını bizlere veren herkese teşekkürler ederek sizleri sendikam Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası adına yürekten selamlıyorum.

Son 45 yılda ülkemizde yaşanan acılara, göçlere, katliamlara, savaşlara bakıldığında emperyalist güçlerin ve sözde anavatanlar Türkiye ve Yunanistan'ın sorumluluğunu görürüz. Bu sorumluluğu yanında işbirlikçi, TAKSİM'ci-ENOSIS'ci burjuva siyasetçilerini de görürüz. Bizlere, halkımıza dayatılan ve dayatmaya devam edilen koşulların ülkemizde zemin bulmasının en önemli nedeni emperyalist, anavatançı burjuva siyasetlerin teşhir edilip bununla yeterince mücadele edilmemesidir.

Kıbrıs Türk ve Rum emekçileri, kendi çıkarları için bir araya gelebilseler bu süreç Kıbrıslıların aleyhine gelişmeyecekti. Oysa hep emperyalistlerin çizdiği çözüm çerçevesinde barışı arar olduk. Barışa, kardeşliğe, emeğe düşman olan emperyalistler ve uşakları Kıbrıs'ta çıkarlarını devam ettirebilmek için Kıbrıslı emekçi yığınları milli temelde bölmek gayretlerini sürdürdüler-sürdürüyor. Bu haydutların pazar dalışının bir gereğidir. Bu yaklaşım onların çıkarlarının gereğidir. Ya bizim çıkarlarımız?

Bizim çıkarlarımız savaşlara karşı barış, bölünmeye karşı birlik, sömürüye karşı ortak mücadele olmalıdır. Sevindirici olan son yıllarda gerek kuzeyde, gerekse güneyde bu düşünceler dile getiriliyor.

Sendikamız iyiniyetle ve samimi duygularla yıllardır güney emek örgütleriyle temaslarını sürdürüyor. Bu temasların halkımız için, ortak ülkemiz için başarıya ulaşmasını istiyorsak, "iyiniyetleri" bırakıp sorunu gerçekçi olarak masaya

yatırmalıyız.

Kıbrıs Sorunu emperyalizmle ada halkı arasında bir sorundur. Kıbrıs Sorunu sözde anavatanlarla Kıbrıs Halkı arasında bir sorundur. Kıbrıs Sorunu her iki taraftaki işbirlikçi, şoven yönetimlerle Kıbrıs Halkı arasında bir sorundur. Bu sorun böyle ortaya konursa şovenizme karşı mücadele, İngiliz üslerine ve tüm yabancı orduların adadan gitmesi için mücadele hedeflenir. Bu hedef için gerçekçi adımlara hep beraber hazırlanmalıyız.

Bu güne kadar gerek kuzeydeki gerek güneydeki demokrasi güçleri adanın bağımsızlığını savunma noktasında ciddi zaafılar göstermişlerdir. Halkın mücadelesi ve emeğin mücadelesi için politikalar yerine emperyalist çatışma politikalarına zaman zaman yama olunmuştur. Bu acı tarihten ders çıkarıp doğru adımları atma zamanıdır.

Bunun için bizlere önerilen çözümleri dokuz defa düşüncüp ona göre "olur" demeliyiz. Geçmişte olur dediklerimizin faturaları hala boynumuzda asılıdır.

Ünlü bir sözle sözlerimi bağlamak istiyorum. "Eğer düşmanın seni alkışlıyorsa bil ki yanlış yoldasın". Kıbrıs Halkı'na kan, gözyaşı, savaş, göç yaşatan emperyalist haydutlar şimdi bizleri "alkışlıyorlarsa" dokuz kere düşünelim.

Kıbrıslıların tek kurtuluşu ortak mücadeledir. Emperyalizme karşı, anavatanlara karşı, işbirlikçi yöneticilerine karşı, gerici faşist kilise ve benzeri kurumlara karşı ortak ülke yaratma mücadelesinde el ele dileklerimizle.

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası
Genel Başkanı

Mehmet Süleymanoğlu

NEWROZ

NAZLI
ŞAHİNEZİLEN HALKLARIN
YOLUNU AYDINLATIYOR

Yüzlerce yıl önce bir sömürücü zalim, **Dehak**, emeğiyle geçinmeye çalışan yoksul köylülere dünyayı zindan etmişti. Emekçileri ölesiye çalıştırıyor ve onlara hiçbir hak tanımıyordu. Sesini yükseltip hakkını aramaya kalkanı, dünyaya geldiğine pişman ediyordu. Sefalet, yokluk ve açlık yaygınlaşmış; zorbalık, sömürücü egemenliğin tek dayanağı olmuştu.

Zulüm zalimin yanına kalmadı. Çok bedel ödedikten sonra, yoksul Kürt emekçiler **Demirci Kawa'nın** peşinden kurtuluşlarına yürüdüler. Düzenin köhnemiş çarkını kırdılar. İnsanlığa, eşitliğe, kardeşlik ve özgürlüğe susamışlardı. Ve bu topraklarda geleceğe yürüyüş başlattılar. Sömürülen ve ezilenin, sömüren ve ezene karşı yürüyüşü. Sömürü ve zulme karşı yürüyüş. Özgürlük yürüyüşü.

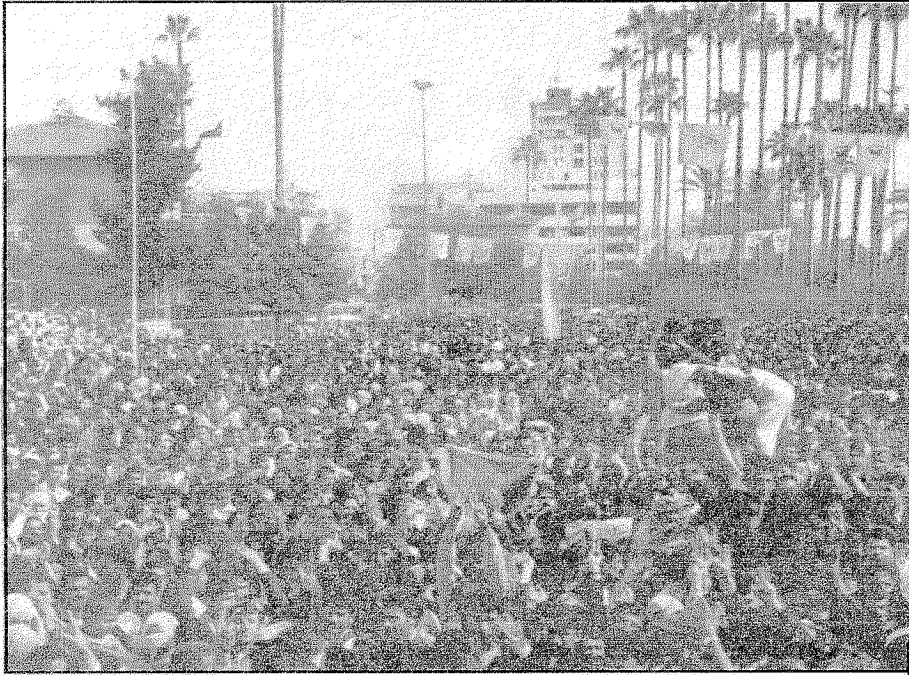
Aynı yürüyüş o gün bugündür sürüyor .

Çarkın dişleri değişti ; ama çark aynı eski sömürü çarkı. O günden bu yana çok **Dehak'lar**, Sultanlar, Beyler, Diktatörler geldi geçti. Bu topraklar ve emekçi insanlarımız, çok derebeyi, çok zalim tanıdı. Şimdi egemen olan sermaye. Hüküm onun adına , onun çıkarları için yürütülüyor . Köleler de değişti tarih sahnesinde . Ücretli köle olan işçi var şimdi . Bugün köylüsü, memuru, esnafıyla, kadını ve genciyle emekçilerin çıkarı, Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı, Çerkez'i ile işçinin çıkarıyla birleşiyor. Özelleştirme bütün emekçiyi vuruyor. İşsizlik ve zamlar bütün emekçileri kahrediyor. Sermaye, bütün partileriyle zamcı. Rantçılık peşinde işsizliği tırmandırıyorlar. Emekçinin hak arayışından korkuluyor, sermaye, sendikaları ve emek örgütlerini dağıtmaya çalışıyorlar.

Dehak bugün de iş başında, Halkların eşitlik ve özgürlük talepleri baskı altında.

Bugünün baş Dehak'ı Amerikan emperyalizmidir. Dünya Dehak'a kalmadı, yeni Dehak'lara da kalmayacak.

Özgürlük ve sömürden kurtuluş arayışının sonu yoktur. Önemli olan, sadece aramak değil kurmaktır: Sömürsüz, baskısız, savaşırsız bir dünya kurmak. Sömürsüz, savaşırsız

bir dünyayı kuracak tek güç emekçilerdir. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı, haklarımız için, özgürlük ve demokrasi için, bağımsızlık için, barış için, bütün ezilenlerin birliği.

Bu birliğin önünde hiçbir Dehak duramaz .

Türkiye'de bu yılda binlerce emekçi sokaklarda ve alanlarda zalim **Dehak'a** karşı **Kawa'nın** yaktığı ateşi yeniden tutuşturdu .

**BLİ NEWROZ
NEWROZ PİROZ BE !**

NEWROZ

Kıbrıs'ta da kutlandı

Ortadoğu halklarının ve Kürt halkının geleneksel olarak 21 Mart'ta kutladığı **NEWROZ** bayramı **EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ'nde** büyük bir coşku içinde kutlandı.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ'nin ilk kez bu yıl düzenlemiş olduğu **NEWROZ Şenliği**, 19:30'da başlayıp 22:30'da sona erdi.

Günün anlam ve önemini belirten konuşmanın ardından **EKİM MERKEZİ saz ekibi** ve şenliğe konuk sanatçı olarak katılan **Hacı Ozan** türkülerıyla geceye renk kattılar. Özellikle Kürtçe türkülerin okunması kitlenin coşturdu, hep birlikte türküler, şiirler okundu, halaylar çekildi.

Şenlik, Kıbrıs-Türkiyeli ayrımı yaparak istemeden de olsa Kıbrıs'ta yaşayan değişik etnik kökenli emekçilerin birlikte eğlenebileceklerinin, birlikte mücadele edebileceklerinin somut bir göstergesi olma açısından önemli bir adım olmuştur.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ olarak bizler, emekçilerin birlik ve dayanışması uğrunda yapılacak oldukça çok görevlerimiz olduğu bilinç ve kararlılığıyla tüm emekçilerin **NEWROZ'unu** kutlar ve deriz ki;

**TÜRK, KÜRT, KIBRISLI, YUNAN, İNGİLİZ TÜM EMEKÇİLER;
ANTİ-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS'I
YARATMAK İÇİN GÜÇLERİNİZİ ORTAK CEPHEDE BİRLEŞTİRİN!**

EMEKÇİ KADINLARA DAİR

Uykusuz gecelerin üşüyen sabahlarında soluksuz koştuk, bir dilim ekmeğin, bir yudum sevginin ve bir nefes özgürlüğün peşinde. Esir alınmış yaşamlarında kimimiz tacize uğramış, sistemin iğrençliğine lanet okumuştuk kimimiz. Alınıp satılmış, sövölüp dövölmüştük bir yanımız. Yaşadıklarımızı yaşayacaklarımızdan gizlercesine titrek gülümsemelerle baktık göz bebeklerimize. Hoyrat kalabalıklarda loş ışıklı kentin kaldırım taşlarında kaygılarımızla kaybolan ayak izlerimizi sakladık. Sevmeye doyamadığımız canlarımızı, umutlarımızla birleştirip denk yaptık omuzlarımıza. Savaşı kovaladık diyar diyar. Sorduk birbirimize; yeşil tüm tonlarıyla raks edip savaşırsız bir dünyanın barış elçisi, sömürülmeyenlerin ülkesinin deniz kızları biz olabilir miydik?

Büyük kentlerin varoşlarında suskun değildi açlık. Adları; Berivan, Zelal, Derman, Suna, Şilan, Kiraz'dı da ... Kirvem nedir bu hallarımız dedirttiren. Ezilen sınıfın kadını olma ortak kaderlerimizin yaşam öyküleri. Hangimizinki diğerinden farklı. Yaşam kendi içinde zorluyordu değiştirip dönüştürmeye. Sürgündeki kadını da, emekçi kadını da sermaye, tek tek ucuz iş gücü olarak yedeklemiş, işçileştirmişti acımasız sömürünün çarkında. İliklerine kadar sömürüp aşağılamış, sigortasız sendikasız çalıştırıp çürümüş sistemin içinde yozlaştırmak için tutacaktı bir yanımızı, diğer bir yanımızı sinsice insansızlaştırmak için koşup koşup duracaktı peşimizden. Öyle de olmadı mı bir yanımız ?

Ben bu kentlerin uykusuz gecelerini de sevmedim, üşüyen sabahlarını da. Oysa, sevdaların soluksuz yaşandığı sabahlar ve akşamlarda vardı düşlerimde. En çok da susan sessizliğini sevmedim, bir de, fabrika bacaları gibi kapkara bakan hoyratlı suratların iki yüzölçümünü. Bu kentlerde, bir kendimi sevdim bir de kendim gibi özgürlüğe tutkun olan aşıkları.

Sadece yılda bir gün (8 Mart) değil, bütün günlerde kadın erkek el ele özgür geleceğe yürüyecek kentlerdir özlemim.

Bahtiyar Avcı

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

11

EVRENSEL BASIM YAYIN

Semih HİÇYILMAZ

DEĞİŞİK ÜLKELERDEN ÖRNEKLER

31 Mayıs 1992'de Venedik yakınlarındaki Sagrola kasabesindeki bir patlama İtalya'da açığa çıkacak Gladio'nun habercisiydi sanki. O sabah jandarma karakoluna yapılan bir ihbarla başladı her şey. Pateano köyü yakınındaki terk edilmiş bir otodan bahsediyordu telefondaki ses. Üç karabineri (İtalyan jandarması) olay yerine hareket etti. Arabanın kırık camlarının ötesinde bir anormallik gözüküyordu. Bir de bagajına bakmak isteyince gökyüzüne bir alev topu yükseldi. Arabayla beraber üç karabinerinin havaya uçmasını sağlayan bol miktarda C-4 tipi askeri patlayıcı idi. Olayı önce Kızıl Tugay'ın üstlendiği açıklandı. Venedik Savcısı Felice Casson'un bölgede yaptığı araştırmalar ilerledikçe neredeyse her ağacın altında gizli bir silah deposu ortaya çıkıyordu. Depolar İtalyan Gizli Servisi SİSMİ'ye aitti. Bir yıl boyunca yapılan araştırmalar sonucu toprak altından açığa çıkan depo sayısı 127'yi bulmuştu.

1972'de başlayıp 14 yıl boyunca süren araştırmalar sonucu Savcı Casson, 500 sayfalık bir iddianameyle ortaya çıktığında kontrgerilla tartışmaları İtalya'yı kasıp kavurmaya başlamıştı bile.

1956 yılında CIA ile İtalyan Askeri İstihbarat Servisi (SIFAR) arasında imzalanan bir anlaşmayla Gladio kurulmuştu. Bu anlaşma mecliste gizli olarak imzalanmıştı. 1990 yılında iş artık açığa çıkınca İtalyan Başbakanı Giulio Andreotti, Gladio'nun varlığını resmen açıklıyor ve şimdiye kadar görev yapan tüm başbakanların da bundan haberdar olduğunu söylüyordu. Andreotti, Gladio mensubu olarak 622 kişinin ismini açıklıyordu. Bunların içinde polis, ordu mensupları ve önemli işadamları da bulunuyordu. Ama açıklanmayan 3-4 bin kişi daha vardı.

Yine soruşturmanın ilerlediği günlerde İtalya'nın eski Başbakanı Aldo Moro'nun kaçırılıp öldürülmesinde Gladio'nun parmağı olduğu da ortaya çıkıyordu. Üstelik Moro'nun öldürülmesinden ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissenger'in de haberi ve onayı vardı.

Gladio, kendisine üs olarak tıpkı bizim Kıbrıs'a benzeyen Sardunya Adası'nı merkez seçmişti. Burada bütün masrafları Amerika tarafından karşılanarak oluşturulan merkez, gladio üyelerinin yanı sıra NATO üyesi ülkelerdeki kontrgerilla elemanlarını da eğitecekti. Burada eğitilerek uzman birer katil haline getirilen örgüt üyeleri, bazen Achille Lauro gemisinin kurtarılması operasyonuna katılıyor (tıpkı bizdeki Diyarbakır uçağına yapılan operasyon gibi) bazen ülke dışına, örneğin Mozambik'e gizli operasyon için gönderiliyordu (yine bizdekilerin gizli operasyon için Yunanistan'a gönderilmesi gibi).

Gladio'nun 127 tanesi Venedik civarında olmak üzere toplam 139 gizli silah deposu açığa çıkıyordu. Bu depolarda gerektiği zaman kullanılmak üzere her çeşit silah ve patlayıcı bulunuyordu.

Gladio, giderlerinin büyük bir kısmını CIA'dan temin ediyordu. Bunun yanı sıra birçok gayrimenkule sahipti. Bütçeden direkt olarak pek yüklü para alamadığı için gelir getirecek birçok yol kullanılıyordu. Örgütün kasası gibi olan Gladio üyesi işadamlarının şirketleri de, bir başka gelir kaynağıydı. Bu şirketler finansman, ticaret ya da kimyasal madde alım satımıyla uğraşıyor, bunlar aracılığıyla mali transfer yapıyordu. Bazı Gladio üyeleri bu şirketlerin yönetimlerine de sokuluyordu.

İtalyan Gladiosu'na bakarken ister istemez Türkiye'yle bağlantı kuruyor, benzerlikleri düşünüyorsunuz. Hüseyin Baybaşın'ın açıklamalarına göre uyuşturucu kaçakçılığının kilit isimlerinden olan Cavit Çağlar, politikacılığının yanı sıra önemli bir işadamımızdır. Oldukça fazla gelir getiren bir sürü fabrikası vardır. Hatta ötesinde kontrgerillanın pek sevdiği uğraşlardan olan basın yayın faaliyetleriyle de uğraşmaktadır. Gazetesi ve televizyonu vardır. Parayla çok uğraştığı için banka bile kurmuştur. Bankalarından birinin yönetimine yine kontrgerilla tartışmaları içerisinde isimleri sıkça geçen Hayri Kozakçıoğlu, Ünal Erkan ve Mehmet Sağlam'ı atamıştır ve onlara maaş ödemektedir. Cavit Çağlar da finansman, ticaret ve kimyasal madde alım satımı yapmaktadır.

"Hadi canım sen de. Bu kadar benzerlik olur mu?" dedirtiliyor insana.

Gladio'nun ortaya çıkan faaliyetleri arasında, Peru'ya, Tunus'a ve Fas'a antikomünist gruplara silah nakli ve 100'den

fazla kişinin öldüğü Bologna Tren İstasyonu Katliamı da vardı.

Bu tartışmalar sırasında CIA Ajanı Oscar Le Winter, bir açıklama yaparak, "NATO gizli bir oturumunda üye ülke gizli servislerine, sağcı ve antikomünist grupların eylemlerini takip etmeme ve soruşturmamaya ilişkin bir protokol sundu ve bunu zorunlu kıldı" diyordu.

Yıllar süren Gladio tartışmalarından sonra yalnızca sıradan 3 kişi suçlu bulundu ve mahkûm edildi, geri kalan herkes aklandı.

Belçika'da SDRA - 8

Belçika Milli Savunma Bakanı Guy Come, 7 Kasım 1990 günü televizyon ekranlarından yaptığı konuşmada, Gladio tartışmalarının Belçika'da alevlenişine daha fazla dayanmadığı mesajını da vermektedir. Come "Genelkurmay Başkanı Jose Charlier'den Belçika'da Gladio tipi bir örgüt olup olmadığını araştırmasını istedim. Ayrıca, bu gizli örgütün faaliyetleriyle ülkemizin geçmiş yıllarda yaşadığı çetecilik ve terör dalgası arasında muhtemel bir ilgi olup olmadığını bilmek istiyorum. Fakat, bildiğim kadarıyla, Gladio ile terör arasında bir bağlantıdan şüphe edilen İtalya ile aramızda benzerlik kurulması doğru değildir."

Come'ın bu sözleri, artık Belçika'da da kontrgerillanın saklanamayacak boyutlara vardığının, ancak açığa çıkacaklardan da devleti en az hasarla kurtarmak ve geçmişteki kirli operasyonları teşhir etmeden geçiştirmenin amaçlandığının habercisi gibiydi. Tartışmalar ilerledikçe Ordu Gizli İstihbarat Servisi SGR'nin başında bulunan Orgeneral Raymond Van Calster'in adı, kontrgerillanın başındaki isim olarak telaffuz edilmeye başlandı. Bu kez televizyona çıkma sırası orgeneraldedir. Calster, Gladio'nun İtalya'ya özgü olduğunu Belçika'da olmadığını iddia eder, ama ardından da ekler: "Biz de muhtemel bir Sovyet işgaline karşı bir örgüt kurulmasını düşünmüştük, ama bu proje gerçekleşmedi." Bu inkârın kimseyi tatmin etmemesi üzerine "Parlamentelerin her şeyi kamu önünde açıklamamaları koşuluyla bir parlamento komisyonuna bilgi verebilirim" diyerek, savunduğunun bir devlet sırrı olduğunu anlatmaya çalışır.

14 Kasım 1990'da Savunma Bakanı Come soruşturmayla ilişkin ilk bilgileri açıklar. Belçika'da gladio tipi bir örgüt mevcuttur ve buradaki adı da SDRA-8'dir. Örgütün içinde askerlerin yanı sıra siviller de bulunmaktadır.

29 Kasım 1990'da Savunma Bakanı Come ve Adalet Bakanı Melchior Wathelet, Meclis Komisyonu'na verdikleri ifadede, Başbakan'ın SDRA-8'in varlığından haberdar olmamasının inandırıcı olmadığını söylerler. Adalet Bakanı, ifadesinde '50'li yılların başlarında birçok emniyet yetkilisinin Amerika veya İngiliz yetkililerinden faaliyetlerini finanse edecek miktarda altın aldıklarını açıklar. Ayrıca o yıllarda birçok gizli silah deposunun inşa edildiğini ekler.

Aşırı sağcı, silahlanmış 'şok birlikleri'nin SDRA-8'in koruması altında ve Amerika'nın finansmanı ile faaliyet gösterdiği soruşturmanın ilerleyen safhalarında ortaya çıkar.

Wallon bölgesindeki Brabant'ta 1982-1985 arasında işlenen 28 cinayetin SDRA-8'in işi olduğu ortaya çıkmaktadır.

El Salvador'da Ölüm Mangaları

Güney Amerika ülkelerinde ise kontrgerilla diğer ülkelere göre daha ağırdan faaliyet yürütüyordu. Bugün halen faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğü pek çok ülkede, daha çok kitle katliamları düzenleyen kontrgerilla örgütlerine halk arasında "Ölüm Mangaları" adı veriliyor. Kontrgerilla eylemlerinin en yoğun olduğu dönem, özellikle Latin ve Orta Amerika halklarının yüzyıllardır verdiği toprak ve özgürlük mücadelesinin en gelişmiş olduğu 1950'lerden sonraki yıllardır.

Orta Amerika'da bulunan El Salvador da, ölüm mangalarının faaliyetlerinin yoğun olduğu bir ülkedir. CIA kontrolündeki ölüm mangalarının 1980 ile 1991 yılları arasında işlediği katliamlar, yayınlanan raporlarda ortaya çıkmıştı. İstihbarat raporları; Reagan ve Bush yönetimlerinin, 1980'li yıllarda El Salvador'da sağcı liderler tarafından işlenen cinayetler hakkında ayrıntılı bilgi edindiklerini ve buna rağmen onlarla işbirliği yapmaya devam ettiklerine dair güçlü kanıtlar sunuyor.

Raporlardan çıkan sonuçlar, Türkiye'deki gibi öne çıkmış bazı kişilerin, cinayet makinesi işlevi gören ölüm mangalarıyla ilişkileri olduğunu hatta mangalarda aktif görevler aldığını gösteriyordu. Bu kişilerden raporlarda ismi en çok geçen, Ronald Reagan yönetiminin ilk dönemlerinden itibaren ölüm mangaları koordinatörlüğü yapan, Kongre Üyesi Parlamenter, eski Milli Muhafız Binbaşı Roberto d'Aubuisson'du. Direkt ABD ile çalışan d'Aubuisson, CIA tarafından bile "zengin toprak sahiplerinin en önemli uşağı ve geçen yıl birkaç bin solcuyu ve onların sempaticanlarını öldüren ölüm mangalarının koordinatörü" olarak nitelendiriliyordu.

El Salvador'da işlenen siyasi cinayetlerin Roberto d'Aubuisson gibi liderlerle olan ilişkisi, kongreye yansıyan çok ötesindeydi. Devlet yetkilileri, bizde Susurluk Araştırma Komisyonu'nun yaptığı gibi ellerindeki bilginin "kısıtlı ve eksik" olduğunu yineleyip duruyordu. Ancak yine de Dışişleri Müsteşarlığı, Savunma Müsteşarlığı ve CIA tarafından 12 binden fazla belge kamuoyuna açıklandı. Bu belgelere göre, Reagan ve Bush iktidarları dönemi olan 1980-1991 yılları arasında devrimci gerillalarla savaşmak için ABD'den 1 milyar dolar tutarında askeri yardım alan Salvador ordusu, bu on bir yıl boyunca ya ölüm mangalarının faaliyetlerine katılmış, ya da onları yönlendirmiş komutanlarla doluydu. Bu dönemin bilançosu ise, 80 binden fazla ölü, onbinlerce işkence kurbanı ve fiziksel/ruhsal sakat, çevrenin yok edilmesi oldu.

D'Aubuisson, 1992 yılında kanserden öldü. Ancak belgeler, daha sonraki Devlet Başkanı Yardımcısı Francisco Merino'nun da bir ölüm mangası örgütleyicisi olduğunu kanıtlıyor. Belgeler, başkent San Salvador'un aynı dönemde Belediye Başkanı olan Armando Caldero'nın Sol'un evinde 1981 yılında bir adam kaçırma olayının planlamasının yapıldığını da belirliyor. Yine bu belgelere göre, ABD Emekli Savunma Bakanı General Rene Emilio Ponce, 1980'lerin başında trafik polis şefi ve istihbarat yetkilisiyken, d'Aubuisson tarafından yönetilen ölüm mangalarıyla çalışmış.

Reagan yönetiminin, d'Aubuisson ve ordunun işlevini gizlediği ve insan hakları ihlallerinin askeri yardımı etkilememesi için Kongre'ye yalan söylediğine ilişkin iddialar yıllarca gündemde kaldı. Ve zamanla bunlar iddia olmaktan çıkarak, çeşitli raporlarla kanıtlandı. Birleşmiş Milletler tarafından finanse edilen bir rapor, uzun bir süredir Washington tarafından desteklenen Salvadorlu yetkililerin insan haklarını ayaklar altına aldığını belgeliyordu. Bu raporun ardından Kongre liderleri, Bill Clinton yönetiminden, elindeki bütün belgeleri açıklamasını istedi. Bu talep üzerine açıklanan belgeler, Reagan ve Bush yönetimlerinin gerillaları yenilgiye uğratmak için d'Aubuisson'la çalıştıklarını kanıtlıyordu. Bir başka deyişle, Washington'un, El Salvador kontrgerilla örgütüyle birlikte çalıştığı kanıtlanıyordu. Belgelere göre, d'Aubuisson, ayrıca uyuşturucu ticareti ve silah kaçakçılığı yapmış, 1980 yılında da Katolik Başpiskoposu Oscar Arnulfo Romero'nun öldürülmesinin planlandığı bir toplantıyı yönetmişti. Kongre tarafından, d'Aubuisson'un Başpiskopos Romero'nun öldürülmesinin planlayıcısı olduğuna dair "iddiaları" yanıtlamaları istenen Reagan dönemi yetkilileri, artık kamuoyuna açıklanmış bulunan bir dizi istihbarat raporunun, cinayetin planlandığı toplantıda d'Aubuisson'un oynadığı "başkan" rolünü ayrıntılarıyla aktardığını gizlediler.

Şubat 1982 yılında El Salvador'a gönderilen askeri yardımın tartışıldığı oturumlarda, Cumhuriyetçi Illinois Senatörü Charles Percy, d'Aubuisson'un Romero cinayetiyle olan ilişkisine dair yanıt talep etti. Dışişleri Dairesi tarafından verilen resmi yanıt şöyleydi: "D'Aubuisson ve Başpiskopos Romero'nun öldürülmesi konusunda, olası bir ilişkiye işaret ettiği söylenebilecek bazı bilgiler elde ettik. Ancak bu bilgiler kısıtlı ve eksiktir ve bunlardan bir sonuca ulaşılamaz." Yasamadan Sorumlu Dışişleri Sekreteri Yardımcısı W. Tapley Bennett Jr., Cumhuriyetçi bir Kongre üyesine yazdığı 11 Nisan 1984 tarihli mektupta, d'Aubuisson'un ölüm mangası faaliyetleriyle ilgili kanıtların "kısıtlı ve eksik" olduğunu belirttiikten sonra, "Romero suikastıyla ilgili bu suçlamalarla çelişen bazı istihbarat raporları edindik" diyordu.

(devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

Ancak kamuoyuna açıklanan belgeler bu sözleri yalanladı. Bennett'in bu mektubu yazmasından üç hafta önce, CIA'nın Başkan Yardımcısı George Bush'a sunduğu bir rapor, d'Aubuisson'un Romero cinayetiyle ilişkisi olduğuna dair "iddiaları" güvenilir olarak tanımlıyordu. Raporda, "katilimcılar, eylemi gerçekleştirecek olanı belirlemek için kura çektileri" bir toplantıdan bahsedilmekteydi. Reagan dönemi yetkilileri, d'Aubuisson'un Devlet Başkanı olmasını iki kez engellediklerini, bunlardan birinin 1984'te yapılan Başkan Jose' Napoleo'n Duarte'nin seçim kampanyasına gizli finansman sağlayarak gerçekleştirdiğini söylediler. Ancak belgelere göre, d'Aubuisson, Amerikalı yetkililerin kendisinin tutuklanmasında ısrar etmediklerini, çünkü böyle bir hareketin bir darbe ya da silahlı kuvvetlerde bölünme yaratabileceğinden korktuklarını biliyordu. D'Aubuisson, Amerikalılara yaranmak için onlara Salvador ordusu ve polis teşkilatı hakkında istihbarat sağlamayı teklif etti. Gizli bir nota göre, 1989 yılında altı Cizvit papazın katledilmesinin planlayıcısının Hava Kuvvetleri Komutanı General Juan Rafael Bustillo olduğunu, ABD Büyükelçiliği'ne ilk fısıldayan da d'Aubuisson idi. D'Aubuisson'un verdiği bilgiyi aktaran istihbarat onu inandırıcı bulmadı ve General Bustillo da suçlamaları reddetti. Ancak iki yıl sonra Kongre'ye sunulan bir rapor, Bustillo'nun cinayetin planlanmasında önemli rol oynadığını belirtmekteydi. Daha sonra ortaya çıkan belgeler, d'Aubuisson ve çevresindekilerin Devlet Başkanı'nı öldürmeyi planladığını ve yerine Başkan Yardımcısı'nı getirmeyi planladıklarını da belgeledi.

El Salvador'daki ölüm mangaları da sermayeyle doğrudan ilişki içindeydi. 1990 tarihli bir rapora göre, Devlet Başkanı Yardımcısı ve diğer zengin Salvadorlular, ölüm mangalarına maaş veriyor ve giderlerini karşılıyorlardı. Öldürülecek kişilerin listesi, eski bir başsavcı tarafından hazırlanmaktaydı. Bu başsavcı, mecliste kendisine yöneltilen yolsuzluk suçlamalarından kurtulmak için d'Aubuisson'a "solcu" olduğu iddia edilen kişiler hakkında bilgi sağlıyordu. Ölüm mangaları El Salvador'da sadece 11 yıl içinde 80 bin işçi, emekçi ve devrimciyi katletmiş, yüzbinlerce kişiyi yaralamıştı. Bu yıllar arasında koordinatörlüğü, bir parlamenter olan d'Aubuisson tarafından yapılan ölüm mangaları, devlet yetkilileri tarafından "Vatanseverler" olarak adlandırılıyordu, tıpkı Abdullah Çatlı gibilerinin Türk devleti yetkilileri tarafından "vatansever" ilan edilmesinde olduğu gibi. Sermaye devletlerinin ortak karakteristiği: Devlet için "kurşun atan da, kurşun yiyen de" "vatansever", sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele eden "vatan haini"!

Karanlık Albay Oliver North

Kontrgerillanın faaliyetlerini biraz daha yakından tanımak için ünlü bir kontra, Oliver North'dan bahsetmekte yarar var.

Oliver North, Denizcilik Koleji'nden 1968 yılında mezun olduktan sonra Vietnam Savaşı'na katıldı. 1980'de Tahrân'da ABD Büyükelçilik işgalinde rehinelere kurtarmak için bir operasyon düzenledi, ancak operasyon başarısız oldu. 1981'de Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi'nde görevlendirildi. Nikaragua limanlarının mayınlanması, İran'a silah satma, Libya'ya hava saldırısını planlamak gibi birçok faaliyette bulundu.

Panama Devlet Başkanı Manuel Antonio Noriega'nın pilotunun yönettiği bir uyuşturucu kaçakçılığı şebekesiyle '84-85 yıllarında Amerika'ya 5 ton kokain kaçırdı. Çete kokain paralarıyla Nikaragua'daki karşıdevrimci kontralara yardım ediyordu. Kontralara yardım eden örgütte ABD'nin Costa Rica Büyükelçisi Lewrs Tambs ve Ronald Reagan'ın oturduğu Beyaz Saray'ın üst düzey yöneticileri ve CIA ajanları da bulunuyordu. North, Noriega'yı Nikaragua'daki Sandinist yönetime karşı mücadelede işbirliğine ve uyuşturucu kaçakçılığına bizzat ikna etmişti.

Nikaragua'daki Eden Pastora yönetimindeki kontralara silah sağlamak için tonlarca kokaini Amerika'ya Noriega'nın uçaklarıyla gönderiyor, oradan Costa Rica'ya silah getiriliyordu.

Karanlık Albay'ın faaliyetleri bunlarla bitmiyordu. North, CIA adına İranlı mollalara silah da satıyordu. Alışverişte İsviçre'deki banka ve bankerler aracılık ediyordu. Humeyni silahların parasını temin edebilmek için baz morfin ve eroini Türk ve Lübnanlı kaçakçılara veriyor, onlar da bu malı uluslararası pazara sürüyorlardı. Mayfa payını alıyor, kalan para İsviçre'deki banka ve bankerlere yatırılıyordu. İranlılar da paylarını aldıktan sonra Oliver North, kalan parayı bankerlere talimat vererek Orta Amerika'ya transfer ediyor.

Bu paralarla Salvador ve Nikaragua'da antikomünist kontralara para ve silah sağlanıyordu.

KONTRA NİZAMNAMESİNE DENK DÜŞEN EYLEMLER

28 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve 14 arkadaşı, hükümet tarafından verildiği belirli olan talimatla Trabzonlu kayıkcı Yahya Kâhya ve adamları tarafından öldürülür.

4 Aralık 1945'te hükümet yetkililerinin ve polisin örgütlediği eylemlerde İstanbul Üniversitesi bahçesinde toplanan binlerce faşist sokağa çıkıyor, sloganlar atarak Tan gazetesini ve matbasını yerle bir ederek, yakıyorlardı. Eylemden sonra Yaşar Cimen adlı bir provokatör Başbakan Saraçoğlu'na emrin yerine getirildiğini bildiriyordu. Eylemi bizzat CHP yöneticileri örgütüyor ve aktif olarak içinde yer alıyorlardı.

22 Kasım 1952'de Vatan gazetesi başyazarı Ahmet Emin Yalman, Malatya'da düzenlenen bir suikastte yaralanır.

1955'te "Kıbrıs Türk'tür Türk Kalacaktır" kampanyaları düzenleniyor, mitingler yapıldı. 6 Eylül 1957'de Atatürk'ün Selanik'teki evinin bombalanması üzerine 6-7 Eylül olayları başlıyordu. 3 kişinin öldüğü olaylarda 5583 ev ve dükkân tahrip edilip yağmalanmıştı. Olaylar 52 ayrı yerde aynı anda başlamıştır. Evler ellerdeki listelere göre yağmalanmıştır. Atatürk'ün evini Gümölcine Türklerinden Hasan Uçar'ın bombaladığı ortaya çıkar. Hasan Uçar'ı azmettiren Oktay Engin, sonraki yıllarda Nevşehir valisi yapılır. Olaylar için Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu, "6-7 Eylül olayları da Özel Harp Dairesi'nin işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı" demektedir.

1955 sonrası Özel Harp Dairesi, Kıbrıs'ı bir üs olarak kullanmaya başlar ve Türk özel savaş subayları, Türk Mukavemet Teşkilatı'nı eğitmeye başlar. Kıbrıs'ta evinin kuvvetinde öldürülen binbaşının ailesinin Türk kontrası tarafından öldürüldüğü iddia edilmişti.

1967 yılında Gazeteci İlhami Soysal, orduyu eleştiren yazılar yazdığı gerekçesiyle, Özel Harp Dairesi'nin başında bulunan Recai Engin'in emriyle kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırlır, komaya girinceye kadar dövülür.

20 Şubat 1968'de Meclis'te Çetin Altan ve bazı TİP milletvekilleri öldürülmeye dövülür.

25-26 Şubat 1968'de Ankara ve İstanbul'daki Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF)'nin düzenlediği Uyanış mitinglerine, önceden örgütlenmiş olan siviller tarafından saldırılar düzenlenir.

3 Mart 1968'de Taksim'de Milli Türk Talebe Birliği (MTTB)'nin düzenlediği Şahlanış Mitingi kitlesel bir antikomünist gösteriye dönüştürülür ve "Komünistlere ölüm" çığlıkları atılır.

1968 yılı, faşistlerin yaygın olarak komando kampları kurduğu yıldır. İlk olarak yurdun değişik yerlerinde 34 komando kampı kurulur, bu sayı giderek artar. Kamplarda aralarında askerlerin de bulunduğu öğretmenler tarafından silah talimi ve yakın dövüş teknikleri öğretilmektedir. Kamplar devletin çeşitli kademelerinden destek almaktadır. Devlet arazileri üzerine Kızılay'dan alınan çadırlarla kurulan bu kamplardaki eğitimlerin başlamasından sonra, faşist saldırılarda gözle görülür bir artış başlar.

19 Eylül 1969'da Orman Fakültesi Öğrencisi Mehmet Cantekin Işık, Mühendislik ve Mimarlık Yüksekokulu'nu işgal eden faşistler tarafından öldürülür.

23 Eylül 1969'da ODTÜ Öğrencisi Taylan Özgür, üniversitede bir toplantıya katılmak için geldiği Beyazıt'ta sivil polisler tarafından kurşun yağmuruna tutularak öldürülür. Katiller, teşhis edilmesine ve polis oldukları ortaya çıkmasına rağmen bir türlü yakalanamazlar.

9 Aralık 1969'da Yıldız DMMA Öğrencisi Mehmet Büyüksevinç, otobüs durağında beklerken faşistler tarafından vurularak öldürülür.

14 Aralık 1969'da yine Yıldız DMMA Öğrencisi Battal Mehetoglu okulda faşistler tarafından öldürülür.

16 Şubat 1969'da 6. Filo'nun yeniden İstanbul'a gelişini protesto etmek için hafta boyunca çeşitli protesto gösterileri düzenleyen öğrenciler, pazar günü de Taksim'de bir yürüyüş düzenlerler. Sağcı gazetelerin de yürüttüğü kampanya çerçevesinde camilerde toplanan gruplar saldırı hazırlığı yaparlar. Yaklaşık 30 bin kişi Taksim'e doğru yürürken yürüyüş kolu ikiye kesilir. Alana giren 2-3 bin

kişilik bir gruba polislerin desteğinde sopalı ve bıçaklı saldırı düzenlenir. Kanlı Pazar olarak adlandırılan bu saldırıda Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan hayatını kaybetti.

7 Temmuz 1969'da Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) Kayseri'de kongre yapmak için toplanır. Kongrenin toplandığı ilk gece şehrin elektirikleri kesilir. İki cami, bir dernek ve İmam Hatip Okulu'nda patlamalar meydana gelir. "Komünistler camiyi bombaladı" propagandası yapılarak toplanan kalabalık sabahleyin kongrenin yapıldığı Alemdar Sineması'na saldırır. Benzin dökülerek sinema ateşe verilir, kentte birçok işyeri tahrip edilir.

24 Temmuz 1969'da ülkenin çeşitli yerlerinde yapılan "Emperyalizmi Tel'in Mitingi"nin Konya'da da yapılmak istenmesi üzerine, miting yapılmasından vazgeçilmesine rağmen tüm gericiler sokağa dökülürler. Elllerinde sopalarla evlere, işyerlerine saldırırlar. Birçok ev ve işyeri imha edilir.

Nisan 1970'te faşistlerin üniversiteye saldırısı sırasında Ankara Tıp Fakültesi önünde Dr. Necdet Güçlü öldürüldü. Güçlü'yü öldüren Ülkü Ocakları Derneği 2. Başkanı İbrahim Doğan'da yakalanan silah, Fehmi Altınbilek isimli bir subaya aitti. Fehmi Altınbilek, Tunceli civarında giriştiği operasyonlarla ve İbrahim Kaypakkaya'ya yaptığı işkencelerle ölümüne sebep olmakla da tanınıyor. Fehmi Altınbilek orduda halen görevine devam ediyor.

5 Aralık 1970'te Hüseyin Aslantaş, Çapa Yükseköğretim Okulu yatakhanelerini basan faşistler tarafından öldürülür.

26 Aralık 1970'te Ankara Fen Fakültesi önünde Nail Karaçam kurşunlanarak öldürülür.

29 Aralık 1970'te bir hafta önce AÜ Hukuk Fakültesi'ni basan faşistlerin yaraladığı İlker Mansuroğlu hastanede ölür.

5 Mart 1971'de polis ve asker, kaçırılan Amerikalıların saklandığı gerekçesiyle ODTÜ yurtlarını sarar, operasyon düzenlemek ister. Ağır silahların da kullanıldığı saldırıda yaralanan Şener Erdal kan kaybından ölür.

31 Mayıs 1971'de Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir İstanbul Maltepe'de bir evde kuşatılırlar. Kuşatma 51 saat sürer. 31 Mayıs sabahı Dünya Atış Şampiyonası Üçüncüsü Binbaşı Ahmet Cihangir, Hüseyin Cevahir'i uzaktan dürbünle tüfekle tek kurşunla vurur. Sonra eve girilir. Mahir Çayan yaralı olarak yakalanırken, öldürülen Hüseyin Cevahir'in vücudundan 23 kurşun çıkar.

30 Mart 1972'de Kızıldere'de düzenlenen operasyonda Mahir Çayan ve arkadaşlarının bulunduğu ev kurşun ve bombalarla delik deşik edilir, 10 devrimci öldürülür. Sonraları Kızıldere operasyonunda Özel Harp Dairesi'nin görev aldığı resmen açıklanır. Kızıldere'deki operasyonda yer alanların bazılarını Mehmet Eymür "Analiz" adlı kitabında şöyle anlatıyor: "İçişleri Bakanı, MİT Müsteşarı Korgeneral Nurettin Ersin, Tokat Valisi, Jandarma Genel Komutan Yardımcısı, MİT Ankara Bölge Başkanı ve diğerleri gelmişti. Bir operasyon ihtimaline karşı çelik yelek istenmişti."

Tabii Eymür'ün kendisi de oradaydı. İçişleri Bakanı Ferit Kubat'ın yanı sıra Ankara Merkez Komutanı Tevfik Türüng de bulunuyordu. Kızıldere'de Özel Harp Dairesi kuvvetlerinin başındaki kişi ise Jandarma İstihbarat Daire Başkanı Tuğgeneral Vehbi Parlar'dı. Vehbi Parlar 15-16 Haziran olayları sırasında da, işçi hareketlerini bastırmakla sorumlu olan İl Jandarma Alay Komutanı'ydı. Kızıldere'den sonra Jandarma Subay-Astsubay Okul Komutanı olan Vehbi Parlar'ın öğrencilerinden biri de Ahmet Cem Ersever idi. Parlar, Zeynep Özal'a Jaguar otomobil hediye etmesiyle gündeme gelen Jaguarci Zeki Küçükberber'in kızkardeşiyle de evli ve Parlar'ın oğlu Küçükberber'le ortak. Küçükberber'in İzmit'te Ofly İsmail'in yeğeni ile ortak bürosu var. Büronun açıldığı dönem, kaçakçılıkta kullanılan Ro-Ro seferlerinin başladığı tarihe rastlıyor. Vehbi Parlar, Demirel'in yasaklı olduğu dönemde onun adına kurulan Büyük Türkiye Partisi'nin kurucularındandı da. Parlar'ın Mehmet Ağar'la oldukça samimi olduğu da biliniyor. ÖHD'den kaçakçılara, işçilere saldırıdan parti kuruculuğuna kadar uzanan karmaşık ilişkilerle dolu Vehbi Parlar yönetiyordu Kızıldere operasyonunu.

-SÜRECEK-

"KATLIAMLAR HIZLA ARTIYOR"
gelecek sayıda

Geçmişten Günümüze TÜRKİYE'NİN KIBRIS SORUNU

(geçen sayıdan devam)

Ertesi gün Rum basınında yer alan bir demecinde ise Meclis Başkanı Kliridis şöyle diyordu:

"Ayrılmazdan önce Kıbrıslı Türk üyeler, ertesi gün Temsilciler Meclisi'ne katılmak üzere yine gelirlerse ne olur, diye sordular. Ben de kendilerine açıkça, gelirlerse toplantıya katılmalarına izin verilmeyeceği yanıtını verdim." (Mahi, 23 Temmuz 1965)

TÜRK HAKİMLER GÖREVLERİNİ SÜRDÜRMÜŞLERDİ

Bu arada Kıbrıs Yüksek Mahkemesi'nin Türk üyelerinin, devam eden bomba patlatmaları için Türkleri cezalandırmak amacıyla İçişleri Bakanı Yorgacis'in 3 günlük ablukaya başladığı 2 Haziran 1966 gününe kadar görevleri başında kaldıklarını anımsatalım.

"3 Haziran'da Kıbrıs Türk liderliği, bir gün önce Kıbrıs polisinin Lefkoşa'nın Türk kesimine giriş-çıkışları durdurması üzerine Kıbrıslı Türk hakimlerin işlerine gidemediklerini bildirdi. Mahkemeye gidebilmiş olan bir hakime de aşağılayıcı koşullar altında geri Türk kesimine dönmeye emredildi." (BMGS Raporu S/7350, 10 Haziran 1966)

Leymosun Mahkemesindeki üç Türk hakim ise Eylül 1966'da TMT'nin tehdidiyle işlerinden geri çektiler. (Ayrıntılar için bkz. Londra'dan bir portre: Özer Beha, Kıbrıs, 3 Temmuz 1999 ve Rauf R. Denktaş'ın Hatıraları, İstanbul 1998, Cilt:1, s.518, 563-564, Cilt:2, s.29, 172, 187.) Atılma olayları böyle gelişmişti.

DENKTAŞ'IN ANILARINDAN İLGİLİ NOTLAR

Rauf R. Denktaş'ın "Hatıralar"ında yazdığı şu görüşler de, uygulanan işbirliği yapmama politikanın gerisinde yatan mantığı özlü bir şekilde yansıtmaktadır:

"Rumlarla teşriki mesaiyi hattı asgariye indirmeliyiz. Alış veriş dahil her türlü temas sıfır derecesine indirilmelidir. Bunu yapabilecek miyiz? Bilmiyorum. Stok yiyecek ve diğer zaruri eşya mevcut mu? Bilmiyorum. "Hükümet"e müracaat ederek pasaport alma, araba ruhsatı çıkartma gibi olaylar da durmalıdır. ..Ankara ile tam bir işbirliği halinde bu planı yürütmeniz icap edecek. Hakimlerin vazifelerinden çekilmesi bu planın bir safhasıdır. (Cilt:2, s.277-278)

"Aleyhimize kullanılan ve kullanılacak olan diğer konular şunlardır: Mağusa'da, Limasol'da Türklerle Rumlar bir arada çalışmaktadırlar. Hakimler ve bazı memurlar (gümrük memurları ve mahkeme memurlarından bazıları) Rumlarla işbirliği halindedirler. Bunlar Rumlarla teşriki mesai ediyorlar da diğerleri niye etmiyor? Rum bölgesi denilen yerlerde yaşayan on binlerce Türk Rum idaresinden memnundur vs. (Cilt:2, s.327)

ALİ-ALEKKOKAVGASI

1960'lı yılların ortasına gelindiğinde TC Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Cemal Tural, Kıbrıs sorunu için şu ilginç değerlendirmede bulunmaktaydı:

"Bugün Kıbrıs meselesi diye bir mesele yoktur. Kıbrıs meselesi bazı çıkarıcıların kendi menfaatleri için uçurdıkları balonlardan ibarettir. Kıbrıs'ta bir Ali ile Alekko kavgası vardır, fakat iki kişinin kavgası için bir ordu çağırılmasına lüzum yoktur ve olanlar çıkarıcılar tarafından büyütülmektedir." (Halkın Sesi, 11 Ekim 1966)

KIBRIS TÜRKLERİ NASIL KALKINABİLİR?

Türkiye'den her yıl adaya gönderilen 10 bin sterlinlik mali yardım ile ayakta tutulmaya çalışılan 120 bin kişilik Kıbrıs Türk toplumunun yarıya yakın kısmı, 1968 yılı başına kadar TMT tarafından oluşturulan ve tüm ada sathına yayılmış, toplam %3'lük bir toprağa tekabül eden enklavlarda yaşamaya zorlanmıştı. Bu dönem içerisinde, Kıbrıs Türk toplumunun ekonomik yönden kalkınması için, zamanın ünlü planlamacısı Memduh Aytür şunları yazmaktaydı:

"Anadolu ve Trakya Türklüğünün kaderi ile Kıbrıs Türklüğünün kaderi, bugün aynı gerçeğin etki alanı içine girmiştir. Türkiye, iktisadi zaferler kazanabildiği; yani

kalkınmasını batılı komşularının hızlarının üstüne çıkarabildiği takdirde bu topraklar üstünde şerefle payidar olacaktır. Kıbrıs Türklüğü de geliştirilebildiği ölçüde yaşayacak ve Adanın Türkiye için bir tehdit üssü olmasını önleyecektir...Ancak, böyle bir başarının sağlam ve sürekli olabilmesi için, ister "sıkılmış yumruk"la elde edilmiş olsun, ister Ada'ya çakılan süngü ile olsun "iktisadi zafer"le tamamlanması zorunluluğu vardır..."

"Kıbrıs Türklüğünü kalkındırma yollarında amaç, Türk nüfusunu Adaya bağlamak, oran olarak da artmasını sağlamak ve iktisadi gücünü artırmaktan ibarettir. Bunun için; 1. Türk sektörünün insan ve tabiat kaynaklarını harekete geçirmek, 2. Anavatan ekonomisi ile bağlantısını kurarak ilk dinamiği vermek yeterli olacaktır. Bu yolla, Kıbrıs Anavatanı yük olmaktan çıkacak, Türk cemaati maaşla geçinir olmaktan kurtulacak, gelişen canlı ümitli bir topluluk halini alacaktır." (Kıbrıs Türkünün İktisadi Kalkınma Hakkı, Cumhuriyet, 8-9 Ocak 1968)

1960'LI YILLARDA İÇ YAŞAM

Cumhuriyet gazetesi yazarlarından İlhan Selçuk, 10 Ocak 1968 tarihli köşesinde çıkan "Kıbrıs Türklüğünün iç yaşamı?" başlıklı makalesinde "Kıbrıs Türk cemaatini Ankara ile Ada arasında komisyonculuk yapan bir takım kişilerin elinde bırakmak durumumuzda mıyız?" sorusunu sormaktaydı.

Gazeteci Yılmaz Çetiner, Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan ve "Kıbrıs'tan Geliyorum" adını verdiği röportaj dizisinde Kıbrıs Türklerinin ekonomik durumlarına ilişkin şu gözlemlerini aktarmaktaydı:

"Vergi deyince, bir acı gerçeğe daha dokunacağım. Kusura bakmasın Kıbrıslı Türk dostlar. 1966 yılında bizim Cemaat bütçesi için, 9 aylık bir devre zarfında 40 bin liralık kişisel vergi toplanacağı tahmin edilmiş, buna mukabil 3703 lira tahsilat yapılabilmıştır. Yani adam başına 50 kuruş vergi düşmüyordu bir yılda!" (16 Mart 1968) "Anavatan da, Yavruvatan da Makarios'un iktisadi kemirme oyununa düşüyoruz galiba." (17 Mart 1968)

"KIBRIS'TA MAAŞA BAĞLADIKLARIMIZ..."

Yılmaz Çetiner, "Hey Gidi Kıbrıs..." başlıklı bir başka yazı dizisinde de, "Kıbrıs'ta maaşa bağladığımız 20 bin'i mücahit, 80 bin insan" diye nitelediği ve geçimini Türkiye'den gönderilen yardıma bağlayan şahısların dökümünü, Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Federasyonu'nun 12 Mayıs 1967 tarihli raporuna dayanarak, şöyle vermektedir: "3,500 memur ve öğretmen, 8,000 işsiz, 5,000 köylü ve çiftçiler, 5,000 göçmenler, 1,000 hükümet işçileri ve muvakkat memurlar, 5000 gönüllü işçiler olmak üzere 23,000 kişi. Kıbrıs'ta 120 bin Türk vardır. Uluslararası ölçülerle ortalama aile nüfusunu 4 kabul edersek, 100 bin kişinin anavatanından gelen yardımla yaşadığı ortaya çıkıyor." (Cumhuriyet, 27 Mart 1968)

Çetiner, "Dr.Küçük ayda 200 sterlin, Bakanlar ise 150'serle geçinmektedirler" derken, sıradan Kıbrıs Türkleri için de şunları yazmaktaydı: "İngiliz idaresi altındayken, vergi vermeyen, askerlik yapmayan, aşağı yukarı Britanyanın hayat seviyesine yakın bir yaşama ölçüsü olan Kıbrıslı Türkler alışmadıkları bir sıkıntının, yokluğun içine düşmüşlerdi... İşte bu arızalı hayata 4,5 yıldır katlanan ve fakat, bizim derltli Anadolu'yu, Doğu ile Batısı ile Anadolu köylüsünü pek tanımayan Yavruvatanın Türkleri acı acı yakınıyorlardı durumdan..." (agy, 4. ve 5. yazılar)

Mehmet Barlas da, 7 Şubat 1969 tarihli Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde "Kıbrıs" başlığı altında şöyle demektedir:

"Türk kesimi içindeki anlaşmazlıklara kesin teşhisi koyamayan Ankara, yılda 150 milyon lirayı bulan yardımın, aslında Rumları beslediğini bilmektedir. Dışişleri Bütçesi görüşülürken CHP Senato grubu başkan vekili H.Öğuz Bekata, bu gerçeği şöyle ifade etmişti: "Türklerin bir limanı olmadığı, serbestçe ithalat yapamadıkları ve her çeşit mali Rumlardan toptan satın alarak perakende sattıkları için Türkiye'den giden paraların büyük kısmı Rumlara intikal etmektedir. Yani gönderdiğimiz bu milyonlarla, Türkler değil, Rumlar kalkınmaktadır." Kıbrıs, Türkiye için bütün elverişsizliği ile gelişen bir problem halindedir."

Ahmet AN

(Araştırmacı-yazar)

31 Ekim 1969 tarihli Cumhuriyet gazetesinde "Kıbrıs Meselesinde Yunan Politikası" başlıklı bir makale yayımlayan Emekli Korgeneral Faruk Güventürk şu değerlendirmeyi yapmaktaydı:

"Kıbrıs'taki Türk idareciler de maalesef inisiyatiflerini bir türlü ele alamamakta, tamamen papazın oyunlarına göre yani ileriye hesap etmeden günlük ve kısır bir politik tutum içinde bulunmakta, Küçük rahatlıkla viskisini yudumlamakta, biraz daha aktif görünen Denktaş da tam verimli bir çabadan çok Londra-Ankara-Lefkoşe arasında bazen şahsi, bazen sıhhi, bazen de yine verimsiz ve inisiyatifli ele almaktan uzak müzakerelerde bulunmak üzere dolaşmaktadır. Arada bir de gerçekte hiç de bağdaşmayacak, demagojiden ileri gidemeyecek olan "süngüler konuşmalıdır" şeklinde beyanatlar vermekte, işin derinliğini bilmeyen gençler tarafından da alkışlanmaktadır. Ah bu boş ve bilgisiz alkışlar...Politikacıları daima yanıltan alkışlar...Ne zararlar verdiğini bir hesaplayabilsek...Sonunda Kıbrıs'a çıksak dahi Amerikan müdahalesi ile dönmeye mecbur kalacağımız bir sefere girişmek elbette doğru olmaz..."

İlhan Selçuk, 31 Ocak 1971 tarihli Cumhuriyet'te çıkan "Kıbrıs Çıkmazı" başlıklı makalesinde şöyle demektedir:

"Ankara'dan Kıbrıs'a giden iktisadi yardımın ne biçimde kullanıldığını denetlemek olanaksızdır...Bazı çıkar grupları, Kıbrıs Türklüğünü gerçekçi fikirler çerçevesinde toplamaya çalışan ilerici adamları yok etmek için her çareye başvurmakta. Üç kağıtçıların çıkarıcılığı kalıplı fes gibi Ankara'dan Kıbrıs'a giydirilmektedir...Kıbrıs Türkleri de bir kısır yönetimde alın yazgılarının sonunu beklemektedir. Bu yazgıya karşı çıkan ilerici gençler, yalnız Kıbrıs'ta değil, Türkiye'de tutucu iktidarın baskısı altındadır...Sözün kısası, Kıbrıs'taki Türk toplumu, bizim tutucu iktidarların gerçek dışı politikasında helak edilmiştir. Ne yapсын Kıbrıs Türkü? Atina düşman, Lefkoşa hasım, Ankara yetersiz ve bğnaz...Çıkılır mı bu işin içinden?"

Kıbrıs Rum yetkilileri tarafından hazırlanan 19 Şubat 1971 tarihli "Kıbrıs Türklerine Sağlanan Kolaylıklar" başlıklı rapora göre, 45 bin Kıbrıslı Türk çalışandan 13 bini, yani yaklaşık %30'u Rumlarla işbirliği yapmaktaydı.

1974'DE ÇÖZÜME YAKLAŞINCA

Adanın Yunanistan'a bağlanması (Enosis) politikasının uygulanamaz olduğunu sonunda gören Kıbrıs'ın Rum Cumhurbaşkanı Makarios, 1968 yılından başlayarak, "mümkün olan çözüm"e yönelmiş ve Kıbrıs anayasasının yeniden düzenlenmesi için toplumlararası görüşmelere oturulmuştu. 1974 yılı baharına gelindiğinde, enklavlarda yaşayan Kıbrıslı Türklerle yerel özerklik verilmesine çok yanaşmıştı. (Bkz. Prof.O.Aldıkaçtı'nın Anıları ve M.Dekleris'in açıklamaları, Pavlos Tzermias, Geschichte der Republik Zypern, Tübingen 1991, s.404)

Ancak 15 Temmuz 1974'de, Atina'daki faşist Yunan cuntası, Kıbrıs'taki fanatik milliyetçi ve faşist işbirlikçileri eliyle Makarios'a karşı askeri bir darbe düzenledi, fakat Makarios ölümünden kaçmayı başardı. 20 Temmuz 1974'de ise Türkiye, adanın bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğünü güvence altına alan 1960 tarihli Garanti Anlaşması gereğince adaya askeri müdahalede bulundu. Darbe ve işgal olaylarında binlerce Rum ve Türk öldü veya kayboldu. Doğup büyüdüğü yerleri, mallarını terk eden 180 bine yakın Kıbrıslı Rum, adanın güneyine, Taksim çizgisinin güneyinde kalan 44 bin kadar Kıbrıslı Türk de ada toprağının %37'sini oluşturan kuzeye göç etti. Oysa Kıbrıslı Türklerin tüm ada toprağı üzerindeki tapulu hakkı, 1974 öncesi verilerine göre %12.3 olup, devlet arazisi de nüfus oranına göre dağıtıldığında bu oran %16.8'e çıkmaktadır. (A.An, Kıbrıslı Türklerin Toprak Mülkiyeti Ne Kadar?, Yeni Çağ, 3 Ağustos 1992) Öte yandan Türkiye, adanın bütünlüğünü sağlamak bir yana, nüfusu azalan kuzeye Anadolu'dan getirdiği onbinlerce insanı yerleştirdi ve kendilerine mal-mülk dağıtılan bu nüfus, işgal rejiminin

oy deposu haline getirildi. (A.An, Seçim Sonuçları Kıbrıs Türklerin İradesini Yansıtmıyor, Yeni Çağ, 27 Aralık 1993)

25 YIL ÖNCEKİ BM KARARLARI NE DİYORDU?

BM Güvenlik Konseyi'nin 20 Temmuz 1974 günü almış olduğu 353 tarihli kararda, bütün devletler, Kıbrıs'ın egemenlik, bağımsızlık ve toprak bütünlüğüne saygı göstermeye çağrılıyor, bu ilkelere ters düşen ve Kıbrıs Cumhuriyeti'ne yapılan yabancı askeri müdahaleye derhal son verilmesi ve uluslararası anlaşmalara göre adada bulunanların dışındaki bütün yabancı askeri personelin Kıbrıs Cumhuriyeti'nden gecikme olmaksızın geri çekilmesi, bölgedeki barışın ve anayasal hükümetin gecikme olmaksızın yeniden kurulması için Yunanistan, Türkiye ve Birleşik Krallık'ın görüşmelere başlaması ve Genel Sekreteri bilgilendirmesi istenmekteydi.

BM Genel Kurulu'nda TC de dahil olmak üzere 117 üye devletin oybirliği ile aldığı 1 Kasım 1974 tarihli ve 3212 numaralı kararda da, aynı hususlar tekrarlanmakta ve bağılantısız bir ülke olan Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşı yapılmış olan bütün eylem ve müdahalelerin geri alınması talep edilmekteydi.

Bu arada, Türk Silahlı Kuvvetlerinin, işgal ettiği topraklar üzerindeki hukuki durumu ve hak ve sorumluluklarının uluslararası sözleşmelerle düzenlenmiş olmasına karşın, (örneğin 18 Ekim 1907 tarihli Kara Savaşlarına İlişkin Lahey Kuralları'nda ve 12 Ağustos 1949 tarihli Savaş Zamanlarında Sivil Kişilerin Korunmasına İlişkin 4. Cenevre Konvansiyonu'nda tek tek belirtilmektedir) kuzeşte kalan Rumlar güneye göçe zorlandı, özgürlükleri kısıtlandı ve güneye göç etmiş olanların mal ve mülklerine geri dönmelerine izin verilmedi. (Avrupa Konseyi İnsan Hakları Mahkemesi'nin Titina Loizidu hakkında aldığı karar, TC tarafından henüz uygulamaya konmamıştır.)

İYİMSERLİĞE YER YOK

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin 25 yıldan beridir Kıbrıs'ta bulunmasının haklı veya haksız bir işgal olduğu tartışması bir yana, "Yeni Düşünce" gazetesinin İstanbul'da düzenlediği "Türkiye'nin Meseleleri" konulu bir toplantıda konuşan Prof. Mustafa Kuran'ın söyledikleri, sorunun nihai çözümü hakkında iyimser olmaya yer bırakmamaktadır.

"Misak-ı Milli'nin dışındaki topraklarda gözümüz yoktur, diyorlar. Bu yanlıştır. Bütün milletlerin büyük ideolojileri vardır. O halde Türk ordusu Kıbrıs'ta ne arıyor? Misak-ı Milli'nin sınırları içinde değildir Kıbrıs." (Cumhuriyet, 3 Şubat 1986)

Gazeteci Güneri Cıvaoglu'nun, Cenevre görüşmeleri sırasında Türk gazetecilerle konuşan Dışişleri Bakanı Güneş'e atfen aktardıkları ise, Türkiye'nin adaya asker çıkarmasındaki gerçek amacı konusunda önemli ipuçları vermektedir:

"Güneş'in "Ada'nın yarısına kadar işgal edilmesi gerekir" sözleri üzerine kaygıyla şöyle sormuştuk: "Ya sonra? Bırakırlar mı orada süperler?" Merhum Turan Güneş o her zamanki bilgeliği ve doğallığıyla yanıtlamıştı bizi:

"Hele biz oralara kadar ilerleyelim, Ada'nın yarısını alalım, oldu bittiyi yapalım...20 yılda sökemezler bizi oradan...Ondan sonrası da Allah kerim. Birbirini tanımayan, birbirinden farklı Türk ve Rum nesilleri artık birarada kimse yaşatamaz." (Sabah gazetesi, 19 Temmuz 1994)

Dosyalar dolusu BM kararına rağmen, 25 yıldır Türk Ordusunun Kıbrıs'tan ayrılmayışı ve Kıbrıs'ta yaşlı veya genç nesillerin temasına kısıtlı veya yok denecek kadar izin verilmesi, bu politikanın yansıması olsa gerek!

AYRİ DEVLET İLANI ULUSLARARASI HUKUKA TERS

TSK'nin denetimi altında tutulan topraklarda 13 Şubat 1975'de "Kıbrıs Türk Federe Devleti", 15 Kasım 1983'de de "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" ilan edildi. Oysa Doç.Dr.Sevin Toluner, daha 1977 yılında yayımladığı "Kıbrıs Uyuşmazlığı ve Milletlerarası Hukuk" adlı kitabında "Kıbrıs'ta bağımsız bir Türk devletinin kurulması" istemlerini, 1970 tarihli "Birleşmiş Milletler Sırtı uyarınca Devletlerarası Dostane İlişkiler ve İşbirliğiyle İlgili Milletlerarası Hukuk Prensiplerine Dair Bildiri" ve halkların kendi kaderini tayin etme hakkı açısından şöyle değerlendirmişti:

"Ancak, Türk toplumu, bu görüşü, bağımsız bir devletin kurulabilmesi için gerekli olan maddi unsurları, -bir ülke parçası üzerinde devamlı ve etkin bir kontrol

icra eden hükümeti-, Türk silahlı hareketleri sonucunda, yani bir dış yardımla gerçekleştirebilmiştir. Bu silahlı harekate ve bu silahlı hareketler sonucunda gerçekleştirilmiş olan fiili duruma meşruiyet kazandıran esaslar ise, daha önce de belirttiğimiz gibi tek taraflı olarak hukuki status quo'nun değiştirilmesi hakkını sağlamaz. Bu fiili durumu, Kıbrıs devleti ülkesinde ayrı bir Bağımsız devletin kurulması yolunda bir aşama olarak değerlendirmeye, bu esasları çerçevesi dışına çıkmak anlamına geleceği kadar, Bildiri'nin sekizinci paragrafında yer alan devletlerin milli birliği ve ülke bütünlüğüne saygı gösterilmesi yükümlüne aykırı olacağı için, "self determinasyon" hakkı ile ilgili esaslar çerçevesinde de haklı gösterilemez." (agy, İstanbul Üniversitesi, Hukuk Fakültesi Yayını, 1977, s.423)

BM GÜVENLİK KONSEYİ KARARI NE DİYOR?

Nitekim KKTC ilanından hemen sonra, Kıbrıs Cumhuriyeti (Rum) hükümeti tarafından acilen toplantıya çağrılan BM Güvenlik Konseyi, konuyla ilgili olarak 18 Kasım 1983 tarihinde 541 sayılı kararı almış ve diğer şeyler yanında şu hususları vurgulamıştı:

1. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bir parçasının ayrılması anlamına gelen ve Kıbrıs Türk makamlarınca yapılan ilandan üzüntü duyar.
2. Yukarıda sözü edilen ilanı, yasal olarak geçersiz addeder ve bu ilanın geri alınması çağrısını yapar.
3. Bütün devletlere, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin egemenlik, bağımsızlık, toprak bütünlüğü ve tarafsızlığına saygı göstermeleri için çağrıda bulunur.
4. Bütün devletlere, Kıbrıs Cumhuriyeti'nden başka herhangi bir Kıbrıs devletini tanınamaları için çağrıda bulunur.
5. Bütün devletlere ve Kıbrıs'taki iki topluma, durumu kötüleştirebilecek herhangi bir eylemden kaçınmaları için çağrıda bulunur."

1974 SONRASI EKONOMİK DURUM

Kıbrıslı Rumların geride bıraktıkları mal, mülk ve ekonomik değerleri, "ganimet ekonomisi" çerçevesinde "har vurup harman savuran" Türk tarafı, aradan geçen 25 yıla karşın, kendi kendine yeter bir hale gelememiş, önemli ekonomik başarıları imza atamamıştır.

1986 yılında TC Başbakanı T.Özal'la birlikte KKTC'yi ziyarete eden işadamları Ali Koçman'ın şu sözleri çok anlamlıdır: "Türkiye'ye döner dönmez Yeniköy'de veya Büyükkada'da 150 bin kişinin yaşadığı bölgelerde Cumhuriyet ilan edeceğim ve hükümet kuracağım!"

Türkiye'nin önde gelen işadamlarından Sakıp Sabancı da, KKTC'nin güvenilir bir yatırım alanı olarak görülmemesini şöyle açıklamaktaydı:

"Kıbrıs'a gittiğimde gördüm ki, oranın cebi kabarıkları şapka'yı toplamış, ya İstanbul'a taşınmış, ya da Londra'ya. Sonra da kalkıp Sakıp Sabancı gelsin, Kıbrıs'ta yatırım yapsın diyorlar. Ekonomik yatırım hesaba kitaba dayanır, kâr esastır. Yatırım yapan, yatırımın konusunu, büyüklüğünü ve özellikle yerini seçerken en çok nasıl kâr sağladım diye düşünür. Düşünmek zorundadır da. Aksi halde, bu yatırım sakat doğar, yaşamaz." (aktaran Ortam, 15 Ağustos 1991)

MAAŞA BAĞIMLI KİTLELER

25 yılın sonunda 40 bine yakın kişi, üretici yaşamdan kopartılıp, KKTC devletçisine mideden bağımlı hale getirilmiştir. Memur maaşlarını düzenli olarak vermekle övünen UBP iktidarı, son seçimlerin hemen ardından, 18 Aralık 1998 günü, 13. maaş kaleminden 5 trilyon 240 milyon TL'lik ödeme yapmıştır. Alan da memnun, veren de memnundur!

KKTC devletçisinden maaş çeken 40 bin'e yakın kişi arasında yaklaşık 13 bin 500 memur, 10 bin 500 emekli, 4 bin şehit ailesi, malul gazi, mücahit, 4 bin dolayında Kamu İktisadi Teşekkülü (KİT) ve belediye çalışanı vardır. Ayrıca Sosyal Sigorta Dairesi'nden emekli maaşı çeken yaklaşık 16 bin kişi bulunmaktadır. Bordro mahkûmlarının büyük bir çoğunluğunun umutlarını tatmin etmeyi beceren UBP, "mal"ı alıp götürmüştür.

1997 yılı içinde, kamu görevlilerinin gayri safi milli hasıla'ya yaptıkları katkı %18-20 oranında iken, devlet bütçesinden %38 oranında pay almaktaydılar. (Kıbrıs, 13 Ağustos 1997)

Bir başka ilginç saptama ise, devletten her ay çıkan 35 bin çekten 7 bin'inin parasal tutarının, 35 bin çek için ayrılan paranın %65'ine tekabül etmesidir. Geriye kalan 28 bin çek sahibi ise, ancak tüm çek ödemelerine giden paranın %35'ini almaktadır. (Avrupa, 17 Aralık 1997) Bu da üst bürokrat kesimlerin, "milli politika"ya olan

"sadakat"ını göstermektedir.

KKTC devleti, maaşa bağladığı yurttaşlarına, Temmuz 1999 ayı içinde 8,8 trilyonluk maaş ödemesi yapmıştır. (Kıbrıs, 11 Temmuz 1999)

Sıradan yurttaş ve esnaf ise, seçim ve geçimle ilgili görüşünü aylar öncesinden şöyle belirtmişti:

"Milletvekilleri bugüne kadar ceplerini doldurmaktan başka birşey yapmıyorlar. Esnaf ezilmektedir. Esnafın bu içler acısı halini gören bir milletvekili yok mudur? Milletvekillerinin çoğu oyumuzu almak için gökten ayı indirip, elimize verdiler, dağları yeniden keşfettiler. Seçimlerden sonra hiçbir icraatını görmediğimiz milletvekillerinin değişmesini, yerlerine bu kötü gidişimize dur deyebilecek milletvekillerinin seçilmesini isterdim, fakat badadezin yahnisi, gider gelir aynıdır." (Vatan, 25 Eylül 1998)

"BUNLARIN TARTIŞILMASI GEREK"

Prof.Dr.Asaf Savaş Akat'ın Kıbrıs konusundaki değerlendirmesi ise şöyle:

"Türkiye, çareyi hep statükoyu muhafaza etmekte arıyor. Türkiye çözüm üretmiyor, çünkü ciddi sorunları tartışmaktan korkuyor. Kıbrıs sorununda biraz farklı fikir söyleyeni, hemen vatana ihanet filan gibi ağır suçlamalarla susturma yoluna gidiliyor. Oysa, ancak sorunları tartışarak, hükümetin ya da devletin bakış açısından farklı bir bakış açıları üretmek sonuca ulaşabiliriz...Kıbrıs'ın Türkiye'ye fevkalade büyük bir ekonomik maliyeti vardır. KKTC, Türkiye tarafından sürekli sübvansede ediliyor. Orayı sübvansede edecek yerde, Hakkari'yi veya Şırnak'ı sübvansede etseydi, aynı kaynaklar oraya gitseydi, belki Türkiye için çok daha iyi olurdu. Tartışılmadı bunlar, hala da tartışılmıyor...Biz Kıbrıs'a askeri müdahale yapmakla siyasi açıdan, ekonomik açıdan, askeri açıdan ne kazandık? "Soydaşlarımızı koruduk" dışında söylenebilecek pek fazla söz yok. Ama başka yerlerde de soydaşlarımız var. Oralara da mı askeri müdahale yapmak gerekiyor? Çifte standard kullanmıyorsak, bu soruya "evet" cevabını vermemiz lazım. Cesur olalım, biz Kıbrıs'a yapılan askeri müdahaleyi destekliyoruz muyuz? Belki de bazıları yanlış olduğunu düşünüyor bunun. "Hiç müdahale etmeseydik daha iyi olurdu" diyenler olabilir. Bunların tartışılması gerek. Kıbrıs sorununun çözümü, Türk insanının bu sorunu bütün cepheleriyle tartışmasından geçer. Niye halka sormuyoruz, niye referanduma gitmiyoruz?" (Aktüel, 18-24 Temmuz 1991)

Öte yandan iktisatçıların yaptığı bir değerlendirmeye göre, Türkiye, KKTC ile olan ekonomik ilişkilerden kârlı çıkmaktadır. Türkiye, 1987-1996 yılları arasındaki 10 yıllık dönemde KKTC bütçesine 395.4 milyon dolarlık (83 trilyon TL) yardım yaparken, bunun 5 katını KKTC'ye sattığı mallarla geri aldı. Türkiye, söz konusu dönemde KKTC ile yaptığı alışverişten net 2 milyar 7 milyon 200 bin dolar (421 trilyon 512 milyar TL) kârlı çıktı. (Kıbrıs, 26 Ocak 1998)

SONUÇ

Yazımızı, Türkiye'de yapılan 24 Aralık 1995 Genel Seçimlerine katılan "Yeni Demokrasi Hareketi"nin lideri ve işadamları Cem Boyner'in 6 Mart 1995 tarihli Hürriyet gazetesine yaptığı dış politika açıklamasının Kıbrıs'la ilgili bölümünü burada tekrarlamakla bitirmek istiyoruz:

"Kıbrıs'ın tümünü bize verseler, Kıbrıs yüzünden dış politikada çektiklerimize, Türkiye'nin dış dünyada kaybettiklerine değmez. Türkiye'nin ne Ada'nın tümünde gözü var, ne de ilhakte gözü olması lazım. Kendi başına yaşama şansı olmayan bir birimin yaşamını sürdürmeye çalışmak Türkiye'yi harcamaktan başka bir şey değildir.

Biz, Ada'nın bir bütün halindeyken bir kıymeti olduğunu düşünüyoruz. Mutlaka Kuzey ve Güney Kıbrıs'ın iki bölgesi, iki toplumlu, federal bir yapıya bürünmesi gerektiğine inanıyoruz. Ve mutlaka Avrupa Birliği'ne Ada olarak girmelidir. Türkiye'nin çıkarı budur.

Türkiye'nin altmış milyonu oradaki 150 bin insan için sıkıntı çekmemeli demiyorum. Ama çözümsüzlük politikasının en kötü politika olduğu kanaatindeyim. Kedi mi kuyruğu sallıyor, kuyruk mu kediye sallıyor, bunun konuşulması lazım artık."

ORTAK AÇIKLAMA ÜZERİNE

1. MARKSİZM ZAFERE, OPORTUNİZM YENİLGİYE GÖTÜRÜR

Siyasette zafere ulaşmanın yolu nereden geçmektedir? **Toplumda mevcut eğilimlerin, toplumun dünü, bugünü ve geleceğinin doğru bir şekilde tespit edilmesinden.**

Siyasette gerek bireylerin, gerekse siyasi grup ve partilerin muzaffer veya mağlup olacağına bu konuda doğru fikirlere sahip olup olmadıkları karar verir.

1800'lerin ortasında, toplumsal değişikliklerin ortalığı kasıp kavurdıkları bir dönemde Karl Marks'ı ve onun etrafında örgütlenen küçük-köylü komünist gurupları ele alalım.

Karl Marks, o günlerde yaşadığı toplumu ele almış, incelemiş; bu toplumun geçmişinin ne olduğunu ve geleceğinin ne olacağını doğru bir şekilde görmüştür. Görmüştür ki: **yeni gelişmeye başlayan makinalara dayalı fabrikalardaki sanayi üretim tarzı günün ve geleceğin üretim tarzıdır. Bu üretim tarzının ürettiği iki sınıf; sanayi kapitalistleri ve sanayi proleteryası günün ve geleceğin sınıflarıdır. Bu sınıflardan da kapitalist sınıf değil, proleter sınıf geleceğin kurucusu ve yöneticisi olacaktır.**

İşte Karl Marks, tüm siyasi çalışmasını ve yaşamını bu basit tespite, toplumun karmaşık yaşamından çıkardığı bu temel eğilime dayamıştır. Toplum komünizm yönünde ilerlemektedir. Er veya geç, şu veya bu şekilde ama mutlaka komünizme varacaktır. Siyasette doğru olmak istiyen siyasetçi, yok olup gidenler, kötü ünlü anılar arasında olmak istemeyen siyasetçi ve siyasi partiler tüm dikkatlerini komünizmin zaferine adanmışlardır.

Karl Marks bundan hareket etti. Ve o zafer kazandır. Ve o sevgi, şefkat ve minnetle anılır.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek de Kıbrıs sorununun çözümünde içinde yaşadığımız toplumun, temel eğilimlerinden, bu toplumun dünü, bugünü ve yarınının genel eğilimlerinin doğru bir tespitinden hareketle önerilerini ileri sürmüştür.

Nedir bu eğilimler? Bunlar şunlardır:

Birincisi, emperyalist kapitalizmin gerici ve yokoluşa yönelmiş eğilimi. İkincisi proleteryanın ilerici ve dünyaya hükmetmeye yönelmiş eğilimi. Bugünün dünyasında bu iki temel eğilim birbirleriyle savaşmaktadırlar. Şöyle veya böyle. Siyaset yapan her bir kişi ve parti bu eğilimlerden birini veya diğerini desteklemek zorundadır. Bu işin orta yolu yoktur.

Karl Marks'ın sosyalizmi işçi sınıfı saflarında kesin zafer kazandı kazanalı onun proleter sosyalizmi (komünizm) karşısına bir burjuva sosyalizmi dikilmiştir. Dinci gericilik ve burjuva demokratizmi, burjuva liberalizmi yanında burjuva sosyalizmi de işçi sınıfı saflarını dağıtmak için devreye sokulmuştur. Tabii ki ve nasıl ki içinde yaşadığımız toplumda burjuvazi ve proleterya arasına sıkışmış çeşitli sınıf ve katmanlar varsa onlar da bu iki tür sosyalizmin arasında gezinen, beyaz ve kızıl sosyalizmin arasında gizinen kendi pembe türlü sosyalizmlerini devreye sokmuşlardır.

Gerek proleteryanın dünya çapındaki zaferi için, gerekse bu olgunun bir parçası olarak Kıbrıs sorununun çözümünde proleteryanın hegemonyası için mücadelede sadece ve basitçe burjuva gericilikle mücadele edilmeyecektir. Sosyalizmin tüm bu türlerine karşı da mücadele edilecektir.

Bu mücadele aslında o kadar zor bir mücadele değildir. Çünkü ancak ve ancak Karl Marks'ın ve dolayısıyla Lenin ve Stalin'in sosyalizmini kavrayanlar ve uygulayanlar yukarıda değindiğimiz iki temel eğilimde şaşmadan proleteryanın saflarını koruyacak, diğerleri ise emperyalizmin gericiliğine taviz üstüne taviz verecek ve bu tavizleri hareketin çıkarına olan taktiksel tavizler olarak vermiyecekler, genel stratejik tavizler olarak vermederler.

İşte bunlara da KSG saflarında mücadele edilmeyecektir.

KSG düşmanlara taviz vermekten korkan, kaçan bir siyaset olarak doğmadı. Sınıfımız ve halkımız saflarında yenilgi tohumları saçan sözde sosyalistlere taviz üstüne taviz vermekten zerre kadar çekinmedi. Çekinmeyecek de. Daha iyi yenebilmek için. Onları deli divane edebilmek için. Taviz mi? Al sana taviz. Görüşümüz de budur. Görüşümüzü ortaya koymaktan **katıyette** taviz vermeyeceğiz. Görüşümüzü sunacak ve birlikte hareket ederek görüşümüzü sunabilmek için, kitlelere ulaşabilmek için taviz gerekiyorsa o tavizi vereceğiz. **Kamış kadar esnek, çelik kadar sert.**

2. ORTAK AÇIKLAMA BURJUVAZİYE STRATEJİK TAVİZ AÇIKLAMASIDIR

Tüm bunlardan ve Birleşik Cephe Programı'mız tespit edildikten sonra Ekim Merkezi Yönetim Kurulu ile KSG yazı Kurulu'nun 4 Aralık 1999'da Pile'de yapılan toplantıya sundukları **Ortak Açıklama**, KSG-Londra Bürosu ve destekçileri arasında tam bir şok etkisi yaratmıştır.

Kıbrıs sorunun çözümü için elzem olan Birleşik Cephe Programı'mız yerine Ortak Açıklama 70 örgüte bizlerin görüşü olarak sunulmuş, bizim Birleşik Cephe Programı'mızın propagandası askıya alınmıştır. Bizim böylesi bir gelişmeye göz yummamız düşünülemez. Ortak Açıklamanın yazarları ve destekçileri yoldaşlarımız oldukları oranda onlara karşı daha da sert ve acımasız olmak görevimizdir.

Yoldaşlar arasında ve prensip konularında taviz vermek yenilgiye kapıyı ardına kadar açmaktır. Bizimde yenilmeye hiçmi hiç niyetimiz, burjuva sosyalizmi tarafından altımızın oyulmasına göz yummaya hiç mi hiç niyetimiz yoktur.

Ortak Açıklamadaki birinci problem mülkiyet hakkına aittir.

Ortak açıklama tüm yurttaşların mülkiyet hakkının korunmasını talep etmektedir.

Bu talebin peşinden gelenler arasında büyük burjuvazinin ve toprak sahiplerinin, kilise ve vakfın mülkiyetine el koyup mülksüz ve mülksüzleştirilmiş kesime dağıtılacağı talebi ise mevcut değildir. Yani "barışçıl çözüm" sonrası tüm yurttaşlar arasında büyük burjuvazi ve toprak sahipleri vb. de olacak ve onların mülk edinme hakkı saklı kalacaktır.

Bu yaklaşım bizim Kıbrıs sorununun çözümü konusunda ileri sürdüğümüz sınıf analizinin altına kibrit suyu ekmektedir. Yani o tespitimizi yadsımakta, geçersiz kılmaktadır.

Nedir bizim tespitlerimizden birisi.

O, Kıbrıslı Türk ve Rum büyük burjuvazisi ve büyük toprak sahiplerinin, bu arada kilise ve cami çevrelerinin Kıbrıs sorununu, Kıbrıs'ın emperyalizmden kurtuluşu sorununun çözülmesi için örgütlenebilecek sınıf ve katmanlar arasında olmadığıdır. Büyük burjuvazinin komprador olmayan kesiminin milli kurtuluş mücadelelerinde anti-emperyalist cephede kısa ve geçici olarak yer aldığı dönemler kapanmıştır. Şimdi büyük burjuvazi ve onun büyük toprak sahibi ortakları emperyalist cephede yerlerini almışlardır. Bu Dünya çapında geçerli olan sınıflar arası ilişkilerde ortaya çıkan gelişme Kıbrıs'ta aşırı derecede bariz olarak sırtıtmaktadır. Kıbrıs'ın Rum büyük burjuvazisi Yunanistan emperyalizmiyle, Türk burjuvazisi de Türk (Türkiye) emperyalizmiyle ortaklık kurmuş, ittifak kurmuş durumdadırlar. Bu barizdir. Bunun dışında yine bu sınıflar İngiltere, ABD, AB emperyalistleriyle ve Rusya'daki emperyalist bozması çetelerle sıkı ittifak halindedirler. Kıbrıs'ın işçileri ve köylülerine karşı bu güçlerle işbirliği halindedirler. Dolayısıyla Kıbrıs'ın bağımsızlığı için mücadele bu güçlerle işbirliği içinde yürütülemez. Bu imkansız bir olaydır. Kıbrıs'ın büyük burjuva ve toprak sahipleri kendi çaplarında tekeli, kendi çaplarında emperyalist, hemde *jenosit* emperyalisttirler. Bunlar anti/emperyalist cephede yer alamazlar, çünkü emperyalist cephedeki yerlerini almışlar, tüm varlık ve geleceklerini Dünya'da ve Kıbrıs'ta emperyalizmin varlık ve geleceğine bağlamışlardır.

Tüm yurttaşların mülkiyet hakkını korumak türünden gayet hoşgörülü, "barışçıl" yaklaşım işte bizim bu tespitlerimizi yok saymakta ve/veya reddetmektedir. Neye dayanarak bu yapılmaktadır, maalesef bilemiyoruz çünkü Ortak Açıklamacı yoldaşlar bunu bize anlatmıyorlar. Geriye kalan tek izah burjuva sosyalizminden etkilenme izahıdır.

Mülkiyetle ilgili bu yaklaşımın etkileri bununla da kısıtlı kalmıyor.

Bizim BC siyasetimizin temel taşlarından bir diğeri de tüm Kıbrıs'ta, ama özellikle Kuzey'de Türk/Kürt kolancu işçi/çiftçilere karşı tavır sorunudur. BC'nin kitlesele güçlerini mümkün oldukça geniş tutmak, kendi saflarımızı bölüp yazıflatmamak, burjuvazinin eline bizi bölüp dağıtması için hiçbir malzeme bırakmamak için biz toplumun bu emekçi kesimine karşı diğer partilerden farklı bir siyaset geliştirdik. Türk/Kürt (ve Güney'de az da olsa Yunan) kolonculara BC Hükümetinin zaferi için çalıştıkları oranda, Kıbrıs'ın en şerefli vatandaşlarından olarak tüm vatandaşlık, yurttaşlık haklarından yararlanabilecekleri, işçiler/köylüler için talep

edilen hakların onları da kapsadığı tespiti.

Bu hususta, her ne kadar siyasetimiz kesin ve açık ise de, BC programımız açık ve kesin değildir. Bu meyanda programımızın bu hususa açıklık ve kesinlik getirecek şekilde değiştirilmesinde fayda vardır. Mesela 5. Madde aşağıdaki şekilde değiştirilebilir:

5. Anti-emperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin, Türk/Kürt ve Yunan kolonları olanları da dahil olmak üzere, yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

İyi ama, yurttaşlık sorunun büyük bir sorun olduğu Kıbrıs'ta, Ortak Açıklama tüm yurttaşların mülk edinme hakkını koruyarak BC programımızda daha önce değindiğimiz değişikliğe yol açıyorsa, kolonlarla ilgili siyasetimizde de değişikliğe yol açmıyacağının garantisi nedir. Böyle bir garanti yoktur. Ters yönde gelişme, tüm diğer partiler gibi bütün kolonlara ve göçmen işçilere kötü gözle bakan bir gelişme daha çok mümkündür. Ne de olsa burjuva mülkiyet duygusu gözü kan bürümüş bir duygudur.

Bu arada şunu hatırlatmakta da fayda vardır. Avrupa Birliği'ne göre mülkiyet hakkı evrensel insan haklarından biridir. Çiğnenemez. Yani büyük mülkiyete, büyük mülkiyet sahiplerinin rızası olmadan el koymak onların insan haklarını çiğnemektir. Mesela İskoçya'da büyük toprak sahiplerinin topraklarının çiftçilere dağıtılması yönünde sürmekte olan kampanya karşısına hükümet bu formülasyonla dikilmektedir. Toprak sahipleri topraklarını satmak isterlerse, parada bulunursa olur. Yoksa olmaz. Para bulsanız bile büyük toprak sahipleri topraklarını satmak istemezse olmaz. Onların insan haklarını çiğneyemeyiz diyerekten. Acaba Ortak Açıklamacı arkadaşlar da Avrupa Birliği'ne katılma hazırlığı yapanlardan mı?

Görüldüğü gibi bir mülkiyet hakkı deyip geçmemeli, altından ne çapan oğlu çıkıyor. Tüm siyasetimizin altı oyuluyor.

Az kalsın unuttuyorduk. Mülkiyet ilişkileri üretim ilişkilerinin hukuk alanındaki adıdır. Dolayısıyla da bireylerin sınıfsal konumunu, sınıflararası ilişkiyi izah ederler. Mülkiyet türlerine karşı tavır, sınıf türlerine karşı tavrıdır. Sınıf tavrıdır. Mülkiyet hakkı deyip geçmemeli. Tüm siyasetler onun üzerinde yükselir. Mülkiyet hakkı siyasetin temelidir.

Ortak Açıklamadaki ikinci problem silahsızlanma sloganı üzerinedir.

Kıbrıs'ta Silahsızlanma Sloganı Üzerine yazısında ele aldığımız ve ileri sürdüğümüz görüşlerde ne gibi bir yanlışlık görülmektedir? Ortak Açıklamacıların kullandıkları bu sloganı ileri süren rakiplerimiz hala daha bu konuda bizi çürüten bir laf edeceklər... Etmiyorlar, çünkü edemiyorlar. Durum bu mahaldeyken tutuyor bizim yoldaşlarımız Kıbrıs'ta silahsızlanma sloganını ileri sürüyor. Bizim yoldaşlarımız mı bunu yapan? Sanmıyoruz. Birileri saflarımıza büyük burjuva mülkiyetini koruyarak burjuva sosyalizmini ve silahsızlanma sloganı üzerinden de burjuva pasifizmini bulaştırma çabasıdır. Bu arkadaşlar ya kendilerine çeki düzen verirler, ya saflardan atılırlar, ya da biz onlardan koparız.

Taviz rakiplere verilir. Kişi kendi saflarında ve prensip konularında taviz verirse, bugün elini veren yarın kolunu kaptırır olur işler, oportünizm zafer kazanır, burjuva dünya görüşü alttan alta kemirir bizi. Yoldaşlar buna müsedede etmemelidirler. En azından KSG-LB'unda buna müsedede edilmeyecektir.

Ortak Açıklamadaki üçüncü problem evrensel insan hakları üzerinedir.

Yoldaşlar tüm yurttaşlara eşit hak talep ediyorlar. Kimsenin mülkiyet hakkına da dokunulmayacağına göre, yani büyük burjuvalar ve diğerleri de yurttaş olarak kalacaklarına göre onlara da eşit hak talep ediyorlar. Hem de evrensel olan insan haklarından.

Bu evrensel insan hakları almış başını gidiyor. Evrensel insan haklarını, bunlar açısından tüm yurttaşların eşitliğini savunmak demokrat olmanın kıstası, demokrasi için kampanya yürütmenin aracı haline geldi. Bu evrensel insan haklarını biraz değştirdik, mesela mülkiyet hakkı gibi, karşımıza evrensel insan hakları değil de, **evrensel burjuva hakları** çıkabiliyor.

İnsan haklarının evrenselliği, bunların burjuva ve

(devamı 12. sayfada)

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

“SİR MÜNÜRLER”!

Ülkemizde yaşanan seçim sürecinde adaylar, partiler oy avcılığında birçok yol denemektedirler. Denktaş gibiler sövenizmin dikalesini kullanarak “Rumların ne kadar kötü olduğunu” işleyerek “dava bitmedi” demektedirler. Eroğlu ise “davayı halk çözer” diyerek “tabu başkan” istemeyiz” demektedir. Mehmetali Talat ise “avrupa birliği cennetin diğer adıdır” diyerek çözümün avrupa birliğinde olduğunu vurguluyor. Akıncı ise birşeyler söylemeye çalışıyor fakat ben dahil kimse ne demek istediğini anlamış değil.

YBH adayı Arif Hoca ise “esir kampına son” diyerek bağımsız, kendi kendine karar verebilen bir halk olmak zorunluluğunun altını çiziyor. Bağımsız adaylar Turgut Afşaroğlu ve Şener Levent de “solun birleşerek ortak aday çıkaramamasından yakınlara TKP ve CTP’yi suçluyorlar. İkinci tura kalacağı belli olan seçimde, ikinci turda solun Denktaş’a karşı Eroğlu’nu desteklemesinin gereğini vurguluyorlar. Bunu da Denktaş gibi 43 yıldır saltanat kuran bir tabunun gitmesinin önemi olarak gösteriyorlar. Bu tavır tartışılır belki. Fakat en azından ikinci turda Eroğlu’nu destekleyeceklerse ve bunun gereğini doğru zemine oturtmaya çalışmaları. Solun ortak taleplerini Eroğlu’na destek karşılığı dayatmaları gerekir. Her desteğin açık bir bedeli olmalı.

Neyse, tablo bu iken ilginç saptamalarla karşılaştıkça seçim “renklenmeye” başladı.

YBH adayı Arif Hoca bir konuşmasında “Sir Münür” diye birisinden söz ederek günümüze göndermeler yaptı. Anlayana!

“Sir Münür Kıbrıs’ta İngiliz döneminde (1930’lar) İngiliz’in bir nolu memuru olarak hizmet eder. Her yıl Sir Münür İngiltere’ye giderek Kraliçe ile buluşur. Kraliçe ile çay içerken, tokalaşırken resim çektirir. Bu resimleri Kıbrıs’a getirip makamına asar. İngilizlerden ne kadar desteğinin olduğunu halka vurgulamak ister. Bu olay yıllarca sürer. Türkiye’de de Süleyman Demirel yıllarca ABD Başkanlarıyla tokalaşma resimleriyle halka ne kadar büyük politikacı olduğunu gösterirdi. Nitekim “Morrison Süleyman” söylemi o yıllardan kaldı.”

Arif Hoca bu hikayeyi boşuna anlatmaz. Seçim sürecinde CTP’nin çıkardığı broşürün arka sayfasında Mehmetali Talat’la Demirel’in tokalaştığı renkli bir resim. Bu resimle CTP ne demek istiyor? Türkiye beni veto etmez mi, ben artık anavatancıyım mı, Kıbrıs’ta yaşayan TC kökenli seçmenlere şirin görünme mi? Belki de hepsi.

Arif Hoca’nın Sir Münür vurgulaması “güncel Sir Münürler” içindir.

Ağına sağlık Hoca; o nükteli anlatımınla Sir Münürleri bizlere hatırlattığın için teşekkürler.

Not: Kim ne derse desin. Şenerle Turgut’un onur savaşıyla verdikleri seçim propagandası övgüye değerdir. Her konuda bizimle uyuşmaları zaten mümkün değildir. Seçimden sonra bu kavgada el ele, omuz omuza kurtuluşa!

sosyalist yorumlarının farklılığı konusunda ikinci dünya savaşı sonrasında mücadele edilmekteydi. Bu mücadelede güçlü bir ülkede iktidarda olan komünistler mesela enternasyonal ilişkilere temel olan hakların evrenselliğinden hareket ediyor, bunların burjuva ve sosyalist yorumlarının farklılığını kabul etmiyorlardı. Ne demek o, burjuva yorum, sosyalist yorum. Enternasyonal ilişkilerde mevcut düzenlemenin, mevcut haklar kitlesinin bir tek yorumu vardır diyorlardı. Mesela ulusların kendi kaderini tayin hakkı. Bu yaklaşımı tüm insan haklarına, ülkeler içindeki insan haklarına kadar uzatmaya çalışıyorlardı.

Yani insan hakları kitlesi olarak bilinen ve en yaygın haliyle Sovyetler Birliği’nde uygulanan haklar yığınının tüm dünyada etkin kılınmasının diploması alanında kavgasını veriyorlar, böylece dünya proleteryanın burjuvaziye karşı savaşında bir destek alanı oluşturuyorlardı. Dünya burjuvazisini sıkıştırıyorlardı. Mesela mülkiyet hakkı. Sovyetler Birliği üretim araçlarında mülkiyetin ancak ve ancak ortak mülkiyet olması şartlarında evrensel insan haklarına uygun olduğunu yaşayan bir ispatı değildi mi? Öyleydi. Üretim araçlarında özel mülkiyetin evrensel insan haklarının çiğnenmesine yol açtığını ispatlamak, bunu pratik olarak teşhir etmek gayet kolaydı. O zaman mülkiyet hakkında evrensel insan hakkı demek üretim araçlarında ortak mülkiyet demektir. Ortak Açıklamacı yoldaşlar arasında itirazı olan var mı?

Bugün ise komünistlerin iktidarda olduğu güçlü bir ülke yoktur. Bu evrensel insan haklarının uygulandığı bir örnek ve diploması üzerinden bunu burjuvaziye empoze edip onu yalıtılmaya katkıda bulunacak bir komünist devlet yoktur. Bugün evrensel insan hakları burjuvazinin işine geldiği gibi yorumladığı, kendi amaçları için kullandığı bir alandır. Diplomaside rakiplerini sıkıştırmak için kullandığı, kendisinin ise katiyetle uygulamadığı bir araç. Mesela ulusların kendi kaderini tayin hakkı gibi. Mesela demokratik seçim gibi. Mesela mülkiyet hakkı gibi.

Dolayısıyla, bugünün dünyasında evrensel insan haklarından bahsedip orada durmak hiçbir işe yaramaz. Bu hakların farklı şartlarda farklı sınıflar tarafından nasıl yorumlandığı sorunu devreye girmek zorundadır. Ancak böyle yapılsa burjuvazinin evrensel insan haklarını nasıl hipokratça (ikiyüzlüce) yorumladığı, nasıl kendi gerici amaçlarına uygun olarak bir yerde başka, başka bir yerde başka, şimdi böyle sonra şöyle yorumladığı teşhir edilebilir, bizim bu haklara nasıl yanaştığımız sergilenebilir.

Biz bu konuyu Kıbrıs’ta ulusların kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde ele aldık. Kıbrıslı Türkler bir ulus olarak oluşmuş olmayabilirler. Ama 1974 sonrası belli bir toprak bütünlüğüne kavuşmuş bir millî azınlıktırlar. Her ne kadar bu toprak parçasında da Kıbrıs’tan göç etmeleri ve Türk/Kürt kolonların Kıbrıs’a yerleşmeleri nedeniyle azınlık konumuna düşmüş olsalar da bir yolu bulunup Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkı talep edilebilmektedir. Mesela kolonlar yok sayılarak bu talep ileri sürülebilir. Güney’deki AKEL ve Troçkist partiler lafta da olsa böyle davranmaktadır. Bizim bu evrensel hakka karşı tavrımız nedir? Bizim tavrımız bu hakkın talep edilmesinin ve peşinden kabul edilmesinin bugünün dünyasında emperyalizmin çıkarına olacağı, gerici bir adım olacağı yönündedir. Bu nedenle de bugünün dünyasında Kıbrıslı Türklerin (kolonlarla birlikte veya değil) ayrılıp ayrı devlet kurmalarına karşı çıkıyoruz. YBH, CTP dahil Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin demokratik olmadığını iddia ediyoruz-burjuva partiler ise bunların demokratik olduğunu iddia ediyorlar. Mülkiyet konusuna da değindik. Demek ki evrensel haklar yorumu tabii olmak zorunda ve yorumlanmalıdır. Yorumuz bizim işimize yaramazlar. Yaygın olan burjuva yorum ve uygulanış tarzı üzerinden burjuvaziye teşhir aracı olmaktan çıkıp, burjuvazinin iktidar aracına dönüşebilirler. Gözümüzün önünde burjuvazinin iktidar aracına dönüşüyorlar da. Milletlerin eşitliği sorunundan, mülkiyet ve demokrasi sorunundan tutunuz çevrenin korunmasına kadar tüm alanlarda hipokratça da olsa bu sloganları burjuvazi yorumlayıp uyguluyor ve kendi siyasi-ekonomik amaçları için kullanıyor. Bu evrensel insan haklarını onların elinden almak için geniş ve yaygın bir şekilde ve bizim amaçlarımıza uygun bir yorumla savunulmaları ve iktidara gelerek de bizim yorumlarımızla, tek turlu ve gerçekten insan haklarına uygun bir şekilde uygulanmaları şarttır.

Eşitlik sloganının esasını sınıfların ortadan kaldırılması oluşturur. Bu amaca hizmet etmeyecek bir eşitlik sloganı içi boşaltılmış bir burjuva eşitlik sloganıdır. Sınıflar arası eşitsizliği gizlemeye hizmet eden, burjuvazinin proleterya üzerindeki hakimiyetini gizlemeye yarayan bir slogan haline gelir. Tüm mülkiyet ortak mülkiyet haline gelip eşitlik sağlandığında eşitliğe de gerek kalmayacaktır. Çünkü eşitlenecek eşit olmayanlar kalmayacaktır.

3. BARIŞÇIL/SAVAŞÇIL; REFORMCU/DEVİRİMCİ ÇÖZÜM?

Ortak Açıklamacı yoldaşlar “barışçıl” çözümden bahsettikleri oranda ve bu nedenle büyük ihtimalle bugünlerde sürmekte olan görüşmeler üzerinden varılacak bir çözümü ele almaktalar. Bu çözümden neler talep ettiklerini formüle etmekte.

Malum olduğu üzere, bizim sözde solcularımızın sözde çok büyük siyasetçileri, gerçekte burjuvazinin çok büyük kuyrukları, bizim BC siyasetimizi gerçekçi bulmamakta ve dahası görüşmelerden elde edilecek sonuçlar açısından hiç mi hiç gerçekçi bulmamaktadırlar.

Tabii ki bu baylarımız için işin alsıda tek mümkün çözüm ve ileriye gitmenin tek aracı işte tamı tamına bu görüşmeler ve bu görüşmelerden elde edilebileceğin en çoğunu elde etmek siyasetidir. Bu nedenledir ki, solcu ve çıkarları ortak olması gereken CTP ve AKEL birden bire kendilerini çıkarları ters konumlarda bulmaktadırlar. Mesela daha dün kadar AB çatısı altında çözüm üzerine anlaşılan AKEL ve CTP bugünlerde zıt konumlara doğru yürümektedirler. Niye? Çünkü her ikisi de kendi burjuvalarına dayanarak ve kendi ulusal (burjuva) çıkarlarını korumanın siyasetini yapmaktalar. Bunun sonucu olarak bugünlerde AKEL hayatından memnun değildir, çünkü ABD-İngiltere ittifakı onun burjuvazisine baskı uygulayıp, onun burjuvazisini Türk rakiplerine tavizler vermeye zorluyor. CTP ise hayatından memnundur. Tavizleri alan takımın bir parçasıdır ne de olsa.

Bizim siyasetimiz ise farklıdır. Ortak Açıklamacı yoldaşların bunun farkında olmaları gerekliydi.

Biz burjuvazinin kuyruğunda siyaset yapan bir parti oluşturma çabası içinde değiliz. Biz burjuvaziye teşhir ve böylece tecrit eden bir parti yaratma çabası içindeyiz. Bu nedenledir ki, bizim her yeni bir “görüşme” ortaya çıktığında ilk ve birincil görevimiz bu görüşmelerin ardında yatan burjuva-emperyalist gericiyi, bunların Kıbrıs halkına düşman gelişmeler ve görüşmeler olduğunu teşhir ve tecrit etmektir.

Biz bu teşhir ve tecrit için genel ve gerekli zemini hazırladık. Burjuva-emperyalist çerçevede ortaya çıkabilecek çözüm türlerini genel hatlarıyla ortaya koyduk. Bu çözüm türlerinden “barışçıl” olabileceklerin ancak ve ancak büyük emperyalist güçlerden birinin veya onların bir ittifakının diğerlerine bazı şeyleri empoze etmesi sayesinde mümkün olacağını belirttik. Bugün olan da odur. ABD-İngiltere ittifakı Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti Hükümetine empozelerde bulunmaktadır. AB de buna göz yummaktadır. Bu şartlarda bizim birincil görevimiz devrede olan büyük güçlerin, ABD-İngiltere, AB emperyalist güçleri ve Rus Çetelerinin Kıbrıs’ta kendi gerici amaçları için devrede olduklarını teşhir etmek, ve aynı meyanda Yunanistan ve Türkiye emperyalistlerinin de kendi amaçları için devrede olduklarını; Kıbrıs Rum ve Türk burjuvalarının da bu büyük ve bölgesel (Anavatan) emperyalistlerle Kıbrıs halkının çıkarlarına karşı işbirliği içinde olduğunu teşhir etmektir. Böylece de BC’yi, hem Kıbrıs’ta hem dünya çapında oluşturma zemini hazırlamaktır.

Gerek herhangi bir görüşme yokken, fakat bilhassa şu veya bu çerçevede burjuvalar arası bir görüşme başladığında bizim esas ve birincil görev olarak ele aldığımız burjuvaziye teşhir ve tecrit, ve böylece de BC’nin güçlerini hazırlama siyasetimiz saldırıya uğramaktadır. Amma solcu, amma geveze adamlarsınız. İşiniz gücünüz genel gevezelik. Somut öneriniz ne bu şartlarda. Vs. Vs.

Bu saldırılar sözde, ama sadece sözde gerçekçilik ve çözüm amaçlıdır. **Bu saldırıların ardında yatan gerçek amaç tamı tamına bu baylarımızın kuyrukları oldukları burjuva siyasetlerin teşhirini önlemektir. Çünkü bu burjuva siyasetlerin ve bu burjuva güçlerin teşhiri demek, onların da teşhiri demektir.** Bu sözde solcuların bize karşı giriştikleri saldırının ardında, bizi laf yığını ardında boğup yönümüzü şaşırtma politikalarının ardında işte bu asıl, gerçek amaç yatar.

Bizim bu görüşmeler ve ileride ortaya çıkabilecek görüşmelerde esas görevimiz bu görüşmelerde yer alan güçlerin ve onların önerilerinin teşhirinden, BC hükümeti için çağrıdan ibarettir. Bundan asla ve asla şaşılmalıdır. Ortak açıklamacı yoldaşlar işte şaşırtılmış ve şaşmışlardır.

Bizim BC programımızda “evrensel insan haklarının” ABC’sine saygı gösterilse kabul edilmeyecek hiçbir şey yoktur.

İngiltere’nin Kıbrıs’taki üsleri ülkelerin toprak bütünlüğünü çiğneyen, dahası Kıbrıslı köylülerin mülkiyet hakkını çiğneyen kuruluşlar değil mi? Öyle. Bunların Kıbrıs’ta yer almalarına izin veren kuruluşlardan birisi BM değil mi? Öyle. Dahası Kıbrıslı Rumların ve Türklerin hakları üzerine ahkam kesen Türkiye ve Yunanistan da bu üslerin Kıbrıs’ta kalmalarına mücade edenlerden değil mi. Müsade

(devamı yan sayfada)

edenlerden, çünkü kendileri de üs istiyor. İngiltere AB üyesi değil mi? Üyesi. AB İngiliz üslerinin Kıbrıs'ta kalmasını onaylamadı mı? Onayladı.

Şimdi biz tutup İngiliz üslerinin defolmasını talep ettiğimizde kötü oluyoruz. Bizim solcular bize gerçekçilik dersi veriyor. Biraz da biz onlara gerçekçilik dersi verelim. Gerçek o dur ki; emperyalistler evrensel insan haklarını, ülkeler ve milletler arasındaki ilişkilerde evrensel hakları çiğnemektedirler. BM, AB, ABD, Rusya, Türkiye, Yunanistan ve BM böylesi ülkeler ve kuruluşlardır.

İşte bu nedenledir ki; bizim gayet reformcu bir talep olan İngiliz üslerinin Kıbrıs'tan defolup gitmesi sloganımız ancak ve ancak devrimin yan ürünü olarak elde edilebilecek bir reform talebidir. Bu talebi bu ülkelere ve bu kurumlara sunarak, onların reformlar üzerinden bizim bu talebimizi yerine getireceklerini ümit etmek abesle iştir. Yani bu talep onlara sunmak için bir talep değil, işçileri ve onlar önderliğinde Kıbrıs'ın çilekeş halkını devrim için örgütleme sloganıdır. Tüm emperyalistleri teşhir etme sloganıdır.

İşte tamı tamına da her bir görüşme olduğunda bu talep tarafımızdan öne sürülmeli, bu talebin görüşmeler üzerinden elde edilemeyeceği de Kıbrıs'ın yurtsever halkına duyurulmalıdır. Kıbrıs'ın bağımsızlığı için elzem olan bu türden en basit reform talepleri bile burjuvalar tarafından empoze edilen, burjuvalar tarafından yürütülen görüşmeler üzerinden elde edilemez.

Yukarıda değindiğimiz İngiliz üsleriyle bağıntılı talep ve tüm BC Hükümetinden talep edilen talepler bizim sürekli öne sürmemiz gereken taleplerdir. Bu taleplerin burjuva hükümetlerden, emperyalist ülkelerden ve kurumlardan reformlar yoluyla elde edilmesi imkansızdır. Bu demektir ki görüşmeler sırasında bu taleplerimiz geri çekilmelidir. Hayır. Tam tersi geçerlidir. Tam da görüşmeler sırasında bu taleplerimiz ısrarla öne sürülmelidir. Ne var ki bizim taleplerimizde evrensel insan haklarını çiğneyen? Çok solcu olan? Hiçbirşey yoktur. O talepler Kıbrıs'ta insan haklarının ve Kıbrıs'ın evrensel milletlerarası haklarının devreye sokulabilmesi için elzem olan en basit haklar yığından ibarettir. **Bu taleplerde solculuk görenler kendilerini burjuva emperyalizmine adepte etmiş burjuva kuyrukçularıdır.**

Biz kitlelere bu taleplerle gitmeli, kitlesel hareketleri bu talepler etrafında örgütlemeliyiz. Burjuva emperyalist güçler tarafından kabul edilebilir olduklarından ve onlara sunulmuş talepler olarak değil, BC hükümetinden ve ancak onun tarafından kabul edilip pratiğe geçirilebilecek talepler olarak. Bu tür taleplerin burjuva güçler ve kurumlardan reformlarla elde edilebileceği fikrine açık kapı bırakmamalıyız. Olmayacak duaya amin dememeli ve dedirtmemeliyiz.

Olmayacak duaya amin deyen veya olmayacak şeyleri burjuvaziden istemeyip işi olurunda bırakan, yani burjuva-emperyalist görüşmelerden olabileceği isteyen ve bizi de olabileceği isteme yönüne çekmeye çalışanlara karşı tavrımızın ne olacağı da hali hazırda tespit edilmiştir.

Biz BC programımızda ısrar ederiz. Kıbrıs'ta tek çözüm yolunun bu olduğunda ısrar ederiz. Bu yönde çalışmak yerine ve bizim ısrarlarımıza rağmen solcu gardaşlarımız burjuva/emperyalist çerçevede kalmakta ısrar ederlerse, bizim buna da bir itirazımız yoktur. Daha doğrusu, itirazımız hali hazırda ortaya konmuştur. Şimdi onlarla birlikte ama BC fikrimizi sürekli ortaya koyabilme kaydıyla birlikte iş yapabiliriz. Yapılan işin Kıbrıs halkını bağımsız örgütlenmeden ayıran, onları burjuvazinin kuyruğu yapan bir iş olduğunu sürekli hatırlatarak bunu yaparız. Onlar oflasın pufilasın. Bize ne? Olgular olgudur. Gerçekler gerçektir. Ve bizim görevimiz Kıbrıs halkına gerçekleri anlatmak ve onları bağımsız bir güç olarak örgütlemektir. Tersi değil. Kendine solcuyum diyenlerin de görevi bu olmalıdır.

Görüşmeler oluyor ve olacak. Bu görüşmelere solcu geçinen partiler taleplerde bulunuyor ve bulunacak. Biz de bunların kampanyalarına karşı sessiz ve tavırsız kalmıyacağız. Tavrımız daha önce belirlediğimiz ve yukarıda tekrarladığımız gibi olmalıdır. BC baylar. Başka şeyler mi? Öyle olsun. Hadi buyrun. Burjuva kuyrukçuluğunu teşhir etme imkanlarımızı kısıtlamak bizim politikamız olamaz.

Tabii ki bunlar dışında, bugünkü burjuva güçlerden ve kurumlardan elde edilebilecek, Kıbrıs işçileri ve emekçi halkının devrimci mücadelesi üzerinden onlardan elde edilebilecek, onların verebileceği reform talepleri de vardır. Bunlar üzerinden de günlük kampanyalar yürütülebilir ve yürütülmelidir. Bunlara da daha önce değindik. Mesela serbest ziyaret hakkı. Mesela tüm Kıbrıs'ta eşit sendikal haklar ve eşit ücret. Mesela eğitimde şövenizmin yasaklanması... Ve işin komik tarafı şudur ki, bizim BC programımıza solcu olarak yanaşmayan ve burjuvaya kuyruk olmayı yeğleyen solcu gardaşlarımız, bizim burjuvaziden elde edilebilecek olan bu talepler için birleşik kampanya yapılması

talebimize de burun kıvrırmaktalar. Niye? Çünkü onlar bu talepleri elde etmek için yürütülecek bir kampanyadan da korkmaktalar. Kitleleri harekete geçirecek herşeyden, burjuvaziyi zayıflatacak herşeyden öcünden kaçır gibi kaçmaktalar.

Görüşmelerle de ilgili olarak sorun barışçıl/savaşçı, reformcu/devrimci sorunu değildir. Görüşmeler üzerinden Kıbrıs sorununa bir çözüm bulunacaksa, veya bizim deyimimizle bugünkü çözüm(süzlük) türü başka bir çözüm(süzlük) türüyle değiştirilecekse, bu açıktır ki; barışçıl bir çözüm olacaktır. Her ne kadar diplomatik savaşların ürünü olsa da yine de barışçıl bir çözüm. İşte bizim görüşmelerden iki tarafın burjuvazisine sunduğumuz talep de bundan ibarettir. Kıbrıs sorunu BC hükümetinin iktidarı üzerinden çözülmediği oranda, bu bayların arasındaki savaş durumuna bir son vermeleri, kendi aralarında barış düzenini ayarlamaları bizim tek ve temel talebimizdir bunlardan. Bundan başka şeyleri bu görüşmelerden talep etmek imkansızla iştiralden de öte, Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçileri saflarında milli ayrımları körüklemeye hizmet eder. Bizim bu iki burjuva kesimi teşhir etmemizi engeller. Bizim sorunun sadece ve sadece BC Hükümeti üzerinden çözülebileceği olgusunu kitlelere anlatma imkanlarımızı azaltır. Bizi, burjuvalar, emperyalistler arası kavgada taraf tutmaya götürür.

Bu görüşmelerden siyasi eşitlik talep etmek ne anlama gelir? Sorun Denktaş'a, anlatsın size. Devletini de kurmuş olan Türk tarafının KKTC'sinin kabulü anlamına gelir. Ya federasyon? O da bu anlama gelir. Ve tüm bunlar bu yoldaşların daha düne kadar işgal dedikleri olayı kabullenmeleri anlamına gelir. Öyle değilse Klerides'in "Kıbrıs'ta tek hükümet, tek devlet vardır" sözlerine niye bu kadar kızıyorlar. Siyasi eşitlik ne anlama gelir, federasyon ne anlama gelir, mülkiyet hakkı ne anlama gelir, Kıbrıs'ta tek hükümet ne demektir tüm bunlar detaylı bir şekilde ele alındığında görüşmelerin burjuvalar tarafından, emperyalistler tarafından yürütülmesinin kaçınılmaz sonuçları hemen ortaya çıkacaktır. Görüşmenin iki tarafındaki aktörler bunlara kendi burjuva yorumlarını getirecektir. Onların bu yorumlarına karşı çıkanların elinde tek bir silah kalır: **Birleşik Cephe Hükümeti Programı...**

Görelim bakalım bizim solcuları. Hangileri tilkidir, hangileri postu işe yaramayan köpek.

KSG-Londra Bürosu

KSG Yazı Kurulu'nun Notu:

Dikkatli okuyucu KSG'nin sürekli şu gerçeği vurguladığını anımsayacaktır:

"Politikada niyet değil, önemli olan sonuçtur"

İşte, Pile'de gerçekleştirilen Rum-Türk Ortak Etkinlikte, KSG ile EKİM MERKEZİ'nin yaptığı ORTAK AÇIKLAMA da bunun bir örneğidir. Murat adilen başka, yansıyan gerçek başka...

Bu durumda, KSG-Londra Bürosu'nun ortaya koyduğu eleştiriler oldukça haklı ve yerindedir.

Bizler, KSG Yazı Kurulu olarak, hatasız olduğumuza inanmıyoruz. Lenin'in dediği gibi; hiç hata yapmamak hiç bir şey yapmamaktır. İşte o zaman hataların en büyüğünü yaparsınız. Biz hata yapmaktan korkmuyoruz, ama en büyük meziyetlerimizden biri de hatalarımızı görmek, gösterildiğinde kabullenmek ve düzeltmeye çalışmaktır.

ORTAK AÇIKLAMA'da eleştirildiğimiz noktaların kaynağı, eleştiri yazısında da vurgulandığı gibi, burjuva siyasetlerden etkilendiğimiz, zaafa düştüğümüzün gerçeğidir. Marksist çizgimizi günlük politikaya uyarlamada gösterdiğimiz bu zaaf bizler için bir utanç vesilesi değil, hatalarımızı aşmak ve ileriye fırlamak için bir fırsat olarak değerlendirilmelidir, ve öyle de olacaktır.

Bu burjuva denizinde boğulmayacak, marksizmin ışıklı yolunda ilerleyeceğiz. Bundan kimsenin şüphesi olmasın...

ANKA KUŞU

A. Savaş

YENİ BİR AYAR... AMA NE PAHASINA?

Cumhurbaşkan adayı Arif Hasan Tahsin, devrimci literatürümüze yeni bir kavram kattı:

"Emperyalizm Kıbrıs sorununu çözemez, barış getiremez. Olsa olsa, kendi çıkarları gereği Kıbrıs'a yeni bir ayar yapabilir."

Çok doğru Hocam, biz bunu yıllar var söylüyoruz. Belki senin o buram buram Akdeniz kokan dilinle değil de, katı politik bir dille söylüyoruz, ama olsun. Sonuçta aynı şeyi söylüyoruz: emperyalist burjuvazi ulusal sorunları çözme yeteneğini kaybetmiştir. Tersine o, ulusal sorun yaratmadan, ulusları birbirlerine kırdırmadan düzenini sürdüremez.

Belli ki, Kıbrıs'ta da yeni bir ayar yapacaklar...

Ama ne pahasına?

1960'ta olduğu gibi mi?

1960'ta da yeni bir ayar yapmış ve "Kıbrıs Cumhuriyeti"ni kurdurtmuşlardı.

Arif Hoca o günleri şöyle anlattı geçen akşam televizyon ekranında:

"O günlerin üç lideri; Dr. Küçük, R. Denktaş ve O. Örek Londra dönüşü milleti Zafer sinamasına toplayıp olanları anlattılar ve eklediler: "Korkacak hiç bir şey yok. Dümen Makarios'taysa 'stop' Küçük'tedir. Diyelim ki 'stop' işe yaramadı, Türk askeri bir alayla burda olacaktır. Bu da işe yaramazsa 'garantörlük anlaşması' var. Türkiye, Yunanistan ve İngiltere Kıbrıs Cumhuriyeti'ni garanti edecekler, her hangi bir durumda hep beraber ya da tek başlarına müdahale edip durumu düzeltecekler."

Tam da söylendiği gibi oldu, değil mi Hocam?!?

Garanti ettiler...

Ama neyi: emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki menfaatlerini...

Emperyalizmin ada üzerindeki menfaatlerini kollamaya bu üçü yetmedi anlaşılan. Şimdi bir de Avrupa Birliği ve hatta Amerika Birleşik Devletleri eklenecek garantör diye.

Ama bu garantörlere karşı bizim garantimiz ne olacak?

Bilinsin ki; ezilenlerin garantörü, gene kendi gibi ezilenler olabilir ancak.

Gerisi emperyalizme hizmetten başka bir şey değildir.

TEK ÜLKE TEK ADAY

1. SAYFADAN

15 Nisan yaklaştıkça siyasi atmosfer de ısınmaya başladı.

Kıbrıs tarihinde herhalde ilk kez bu denli bol adaylı bir seçim yaşıyoruz. 8 aday...

Siyasette kişi değil, çizgidir önemli olan. Aday bolluğuna rağmen iki çizgi yarışıyor aslında: Birisi, mevcut sömürgeci statükonun, vurgun ve talan düzeninin devamından yana olanların çizgisi; bakmayın ayrı gibi göründüklerine, aslında hepsi de "anavatan"ın yarattığı sömürge idaresinin devamından yana politikalar savunmaktadırlar. Tek farkları; daha doğrusu iddiaları "Türkiye'nin çıkarlarını ben daha iyi savunurum"dur.

İkinci çizgi ise, sömürge yapıya son, Kıbrıs emekçi halkı kendi kararlarını kendi vermelidir, talimatla yönetilmek istemiyoruz diyenlerin çizgisidir.

Bu çizgide de, doğal olarak, farklı yaklaşımlar mevcuttur...

Şener Levent, bir konuşmasında "kavga ulusal kurtuluş kavgasıdır" demiş ve eklemiştir: **ulusal kurtuluş kavgasında sen-ben yoktur; birlik vardır, dayanışma vardır.**

Evet ulusal kurtuluş kavgasında partisel çıkarlara, "solun en büyüğü benim", "gerçek sol biziz", "süreç bizi haklı çıkarmıştır, solu biz temsil ediyoruz, oylarımızı artıracamız" gibi kısır çekişmelere yer olmamalıdır. Daha doğrusu böylesi kısır çekişmeler yüzünden solun birliği önünde engel yaratılmamalıdır.

Birleşik Halk Cephesi Tek Çıkış Yoludur

Kıbrıs'ın geçmekte olduğu bugünkü süreçte birleşmekten başka şansımız yoktur.

Karşı karşıya olduğumuz sorunlar ancak ülke emekçilerinin birlik ve dayanışmasından alacağımız güç ve azimle aşılabilecektir. Kimse kendi kendini ve de halkı aldatmaya kalkmasın; yıllardır bölünmüşlük ve dağınıklığın acılarını yaşamadık mı?

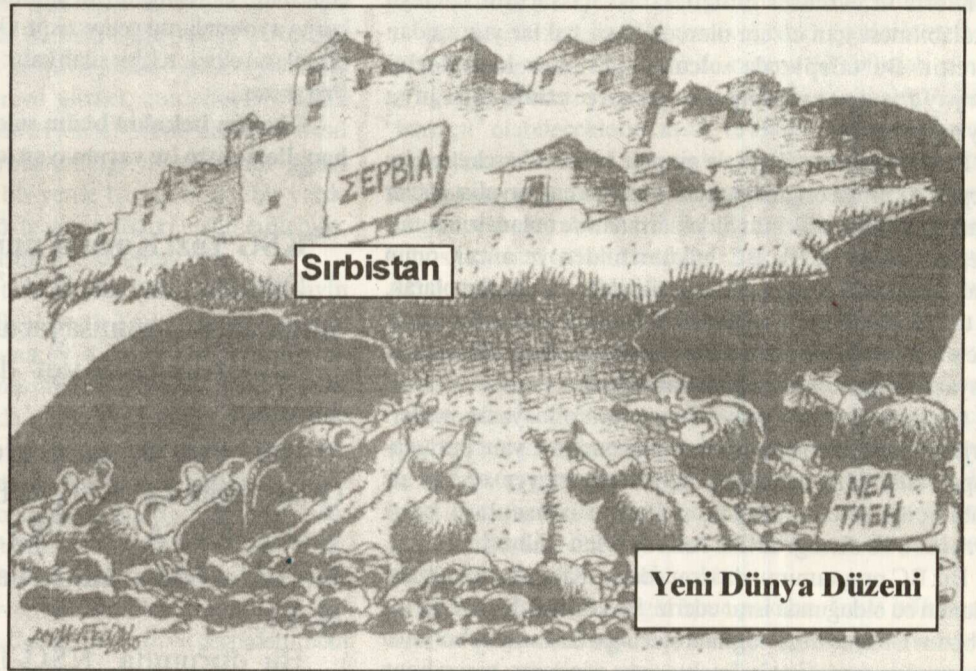
Önce, Türk-Rum diye böldüler Kıbrıs emekçi halkını...

Bu bölünme adanın da bölünmesini beraberinde getirdi.

Ardından güneyli-kuzeyli, Kıbrıslı-Türkiyeli bölünmesi suni gerekçelerle pompalandı sol saflara... Burjuvazinin ırklara dayalı politikaları emekçi saflarına da bulaştırıldı...

Türkiye hakim sınıflarının ülkemiz üzerindeki hakimiyetine karşı verilmesi gereken mücadele layıkıyla verilmezken Türkiye'den ülkemize göç eden Türk ve Kürt emekçiler yıllarca hedef yapıldı, aşağılandı. Dolayısıyla Denktaş'ın kucağına itildi; ülkemizde yaşayan emekçilerin birliği ve birlikte mücadelesi önüne setler çekildi. Emeğiyle yaşayanlar bölündü, parçalandı, güçsüzleştirildi, foksiyonsuzlaştırıldı...

Halkın Birleşik Cephesi'ni Oluşturma ve Ortak Aday Çıkarmayı Engelleyenler Tarih Önünde Hesap Vereceklerdir

**Barış, Hemen Şimdi!
Bu ülke Bizim!
Talimatla Yönetilmeye Hayır!
Yaşasın Anti-emperyalist,
Bağımsız, Birleşik Kıbrıs!
Kıbrıs'ın Tüm Emekçileri Kendi
Geleceklerini Kendileri
Belirlemelidir!
Kahrolsun Sömürgecilik!
İngiliz Üsleri Dışarı! deyen
işçiler, emekçiler, devrimci
aydınlar ;**

Birlik olmak, güçlerimizi
birleştirmek bizlerin ellerindedir.

Birliğimize karşı çıkanları teşhir
edelim, zorlayalım.

Bizleri güçsüzleştirmelerine, tek

tek avlamalarına mücadele etmeyelim.

**Bilelim ki; emperyalist devlet
ve tekeller Arif Hoca'nın dediği
gibi, Kıbrıs'a barış getiremez, olsa
olsa yeni bir AYAR yapabilir...**

Ülkemizde gerçek bir barışın tesisi
bizlerin ellerindedir. Yeter ki; birlik
olmayı, birlikte mücadeleyi
başarabilelim.

Hiçbir parti, lider, zümre çıkarı bu
hedeften daha kutsal değildir.

Bilelim ki; emperyalistler ada
üzerinde "yeni bir ayarlamayı" dahi
ancak bizim birlik ve
mücadelemizden ürkükleri oranda
yapacaklardır.

GÖREV BAŞINA!